

De Amsteldamsche Hecuba : treur-spel

<https://hdl.handle.net/1874/35532>

B. M.
Kst. II, A, 52

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinkt hun deugt voor iedereen.

Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overleên

DE
AMSTELDAMSCH
HECVBA.

Treur-Spel,

TOT AMSTELDAM,

By Jacob Aertsz. Calom, Boeck-verkooper/woonende
op 't Water/ inde byperighe Calom / 1626.

HECUBA.

'T Was Sparten niet genoegh dat, na'et langduurigh krygen.

Ick met mijne oogen sagh, hoe Pyrrhus voor't outaer
Het grijsse konings hoofd greep by 't gewrongen hayr,
En met sijn lemmer ging den ouden strot doorrijgen:

Dat ick de vlammen sagh van 't hof ten Hemel stijgen:
Als Hecube wtgeput door jammren, en misbaer,
Haere heldensoonen had begraven voor en naer,
En weduw bleef gemengt in't overschot der Phrygen:

Ick most noch onder schijn van inspraeck Gods als kacx,
Mijn' dochter Polyxeen, mijn' neef Astyanax
Sien sneuvelen door't stael, sien storten van den tooren,

En Troiens heerlijckheyd vergaen in roock en damp,
En oud verschove vvijf besteenen aller ramp.
Hoe is een' taye siel soo veel verdriets beschoren!

Personagien.

HECUBA.

REY van VROUWEN.

TALTHYBIUS.

PYRRHUS.

AGAMEMNON.

CALCHES.

ANDROMACHE.

RAEDSMAN.

ULYSSES.

ASTYANAX.

HELENE.

BODE.

Den achtbaren , hooghgeleerden, wyfen, en befcheyden Heere , M^r. A N T O N I S de H U B E R T, ouden raed , en fchepen der ftede Zierickzee, en rechtsgelerden, &c.

M Y N H E E R,

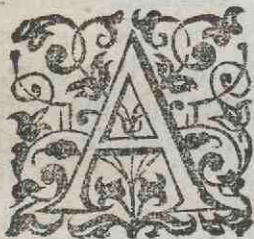
Y offeren hier uwe E. de Amfteldamsche Hecuba. Defen bynaem draeghtfe om dat Amftelredam haere geboortplaets is. Verfcheyde vaders hebben vaderlijck recht aen dit kind. Seydmen dat het fchandelijck luyd datter meer als een vader tot eene felve vrucht behoort : Wy ftaen het geerne toe: maer gelijk dat in de natuure oneerlijck is, alfo fal 't hier heerlijk fijn. Befietfe ja doorlaetfe vry , en fo u dunckt datter aen yet Godlijckx in haer fchijn sweeft, denckt datfe geboren, ende oock herbooren is, alfo datfe met recht twee of dryboortige magh heeten. Dit heeftfe met geene fterffelijcke menschen maer met den God Bacchus gemeen, die, na dat hy als eene ontydige vrucht wt Semele ter weereld quam , in Iupiters dye voldragen werd, en derhalven metrecht den naem kreeg van D I D E R A M P H E O S. Het wijfe en geleerde breyn van eenen , wiens ftadvaftigheyd de eeuwen doorleven fal , heeft de Latijnsche Troas vereert met den tijtel van *Regina tragœdiarum* : Wy wenschten dat de Nederlandsche fulck eenen karbonckel in 't voorhoofd voeren moght, of datfe ten minften meer luyfters van Seneca ontleent hadde. Dat wy uwe E. die in 't bysonder hayligen, en opdraegen, gefchied tot danckbaerheyd van de pfalmen, die uwe E. ons toegefonden hebt, en waer mede wy niet weynig vermaect waren, als wy met greetige ooren den Goddelijcken galm van Davids harpe vingen , en hem met geene mindere foertigheyd in fuyver Neerduyts hoorden geluyt flaen, als voormaels in 't Hebreus de Hebreën in Iudea deden. Of wy hier alle eygenscapen onfer moederlijke taele, volgens het affcheyd der dichteren , wel hebben waergenomen:

genomen : daervan sal uwe A. kunnen oordeelen : als die hier t'huys hoort , en als een treffelijck litmaet onse letterkunstige vergaderinge niet weynigh vereerde. Omhels dan, waerde heer ende vriend, onsen en der anderen arbeyd liefelijck, en, na uwe gewoonte , straf de mislaegen heuffelijck , en leef hier voorspoedelijck, en namaels eeuwelijck. t'Amstelredam desen seften van Oegstmaend. 1625.

Uwe E. A. verplichte

I. VANDER VONDELEN.

I N H O U D.

Als den Griecten , na datse Troien verdelgt hadden, weer en wind tegen was, en datse hier door gehindert werden, ancker te lichten, en na huys te keeren : Soo verscheen hun by nacht Achilles schim , die belaste hen datse Polyxena sijne affche tot eene offerhande souden slaghten. Agamemnon weygerde de koninglijcke maeghd ter wtvaert over te geven. Na datmen Calchas om raed gevraeght hadde, antwoorde hy, dat dit niet moght nablyven , dat dese het eenige beletsel der vloote was , en aldermeest Astyanax de soon van Hector, dienmen noodsaeckelijck most ter dood brengen : Waerom Ulysses Astyanax wt sijnen schuyelhoek hervor dede komen, en asttorte van de Sceefche poorte : en Pyrrhus slaghte op sijnes vaders tombe Polyxena, die, als eene konincklijcke bruyt cierlijck wtgestreecken , hem Helene toebragt.

Deses treurspels tooneel is in der Griecten leger voor Troien.

4

DE
AMSTELDAMSCH E
HECUBA
Treur-Spel.

DE EERSTE HANDEL:
HECUBA.

Ie op een rijk vertrout, en kragt geeft sijn geboden
In een geweldigh hof, en niet is voor der Goden
Lichtvaerdigheyd beducht, en na synsharten lust
Te reuckeloos in weelde, en blyde voorspoed rust:
Die spiegel sich aen my, en Trojen eens te dege.
'Tlot wees noyt klaerder aē hoe slijbrigg d'opgestege
En pratte vorsten staen. Die pyler trots, en schoon,
Die zuyl van Asien, dat werrecktluck der Goon
Te gronde is neergestort: wien oyt tē dienste stonden
Hy, die den Tanais drinckt, die wt syn seven monden

De koele stroomen braeckt: hy, die met recht gesicht
Siet ryfen, en begroet 't herboren sonnelicht,
En s'Tigers laeuwen vliet mengt met de roode baeren:
En sy, die buurvorstin der Scythen, met veel schaeren,
En weduwlycke stoet, staegh Pontus strand berent:
Dat Troie leyd ter neer, door vier, en stael geschent:
Pergamum heeft opt lest met puy n bestulpt sich selve,
Daer leyd die hooge prael van heerlycken gewelwe,
Tgeweld van muuren, met syn daecken gants tot schand
Vernielt doort wellend vier. t'Hof staet in lichten brand
Thuus van Assaracus roockt over alle straeten.
De vlam geen plondring weert van woedende soldaeten.
Int brandend Troien elck omt seerste roof, en ruyt,
En t'kolcken van den roock den open Hemel sluyt:
De voncken, en het vier van d'Iliasche gevels
Beswalckt den dagh, als waer hy dick bekleed met nevels.
Siet den verwinner daer eens heet van gramschap staen:
Die vast se taeye stad schout met syne oogen aen:
De gramme krygsmā, nu gemat, en wel ervaeren,
Den tyd ontschuldigh, die gesleept heeft vyf paer jaeren;
Noch schrickt hy al bedeeft voor doverheerde stad,
En schoon sy leyd verplet, noch naulycx acht hy dat
Sy voor hem winbaer was. De plonderaers die sleepen,
En torssen vast den roof, te swaer om duysend schepen
Te laden met den schat, Ick droef, en afgetreurt,

DE AMSTELDAMS CHE

Der Goden hayligheyd, op my dus hoogh gefteurt,
 Neem tot getuyge, en d'afch mijns vaderlands te gader,
 En u der Phrygen vooghd, en veeler vorsten vader,
 Den welcken Troje deekt, beftulpt door al 't gewicht
 Van't neergedreven ryck, dat boven op u light.
 Daer toe den geest van u, die al 't geweld hielt tege',
 En Ilium hielt itaen, en waert der Phrygen fege,
 Soo lang ghy staende bleeft : en u, o groote fchaer,
 Maer kleynde fchimmen doch, myn' kinders al te gaer !
 Dat ick al 't leet, 'twelck oyt ons pranghde, en 'tgeen ontfelde
 Apolloos priesteres ons oyt te vooren ipelde
 [Met een' befeten mond, als van verftand berooft,
 Maer door't beleyd der Goon van d'onfe noyt gelooft]
 Al lang te vooren heb, van mynen Paris fwanger,
 In eenen droom voorfien, en heb myn' vrees niet langer
 Verfwegen, nocht geheelt : maer voor Cassandra vroegh
 Elck myn waerfeggen steeds als sotterny beloegh.
 De fchalcke Ulyffes niet, nocht die hem 's nachts verfelde,
 Nocht Sinon vol bedrogs in brand ons Trojen stelde :
 Ick ick ben ftoockebrand : myn vier is 't datter blaect,
 En Ilium is van mijn' toortsin brand geraect.
 Maer ouderdom die sijt te leefbaer ! waer toe 't weenen,
 Om d'wtgeroyde ftad, om d'omgeftorte fteenen ?
 Rampfalghe vorstin ! den verfchen rouw aenschout :
 Set Trojen aen d'een' fy' : dat ongeluck is oud.
 Ick heb vervloectter feyt gefien vol fchricx, en beven,
 Des ouden koningsmoord, een fchellenftuck bedreven
 Door Pyrrhus wreed geweer : die felf voort hoogh outaer
 Der Goon, met felle vuyft, het gryfe koningshayr
 Omvrong, en dreef het ftael, o droevige vertooning !
 VVel diep ter wonden in : 'twelck d'afgeleefde koning
 Vrywilligh heeft ontfien : foo dat het fwaerd verwoed
 Ten ftrote aen d'andre fyde is wtgekeert bebloed.
 VVien fou die gryfe kop, wien fouden de getuygen
 Van't fchelmftuck, felfs de goon niet hebben konnen buygen ?
 En't oude haylighdom van't neerge vallen ryck ?
 Priaem gebeurt geen graf : hy die foo groot een' wyck,
 En steun van kindren had, tot vefting van fyn landftaet,
 Derft nu fijn' lefte vlam, daer Troje gants in brand ftact.
 Noch blufcht dit jammer niet der Goden gramschap wt.
 De vorsten mer de bus valt loten om den buyt
 Van't hooghgeboren bloed, om vreedfaem t'huys te vaeren.
 Mer Priaems dochteren, en aengehuwde fnaeren.
 VWie fal my flechten buyt ! me voeren over zee ?
 Dees heeft fich Hectors bruyt ten trooft verlooft alree.
 Dees wenfcht om d'eegemael van Helenus mijn' foone :
 Die om Anthenors lief : en o myne overschoone
 Cassandra, droeve maeghd, t daer iffer meer alseen
 Die na uw' kuyscheyd dingt, ick oude vrou alleen
 Der Griecken afkeer ben : myn lot doet yeder duchten,

O ghy gevangen ſleep! wat houd ghy op van ſuchten?
Slaet droevigh voor uw' borst, en tyt aen't huylen ſtout:
Heft op een veld geſchrey, en Trojens wtvaert houd.
Op op met droeven galm: laet Ide uw' klaghten hooren:
VViens vierſchaer heylloos was tot ons bederf beſchoren.

REY VAN VROUWEN.
HECUBA.

REY.

'T Kermē is niet nieu, noch 'tklaegē,
Die ghy rou belaft te draegen:
Neen, wy pleegden dit geweē
Heele jaeren achter een:
Zedert Paris minne blaecte,
En de Griecſche Amyclen naecte:
Zedert hy d' Ægeſche zee
Met ſyn hayligh pijnhout ſne.
Ida tienmael was beſlagen
Grijs van ſneeu, en winter vlaegen:
Ida kael gemaect van hout,
Om ons' lijken menighvout.
Tienmael oock de maeyer maeyde
In't Sigeeſche veld 'tgeſaeyde,
Datter niet een dagh en gle,
Of hy broght ſyn' droef heyd me:
Of de daeglijckſche ongenughten
Gaven oorlaeck om te ſuchten;
Houd in treuren al die maet
Daer mevrou ons voor in gaet.
Hef dan op uwe hand mevrouwe!
VWy ſyn volgters van den rouwe,
Die getreur, en droefenis
Lichtelyck te leeren is.

HEC.

O getrouwe geſellinnen
Onſes vals, bedruckt van ſinnen!
Slaet uwe hayren in den wind,
En uw' tuyten flux ontbind.
Laet d' onthoerde vlechten deekē,
En beſlaen de droeve necken:
Dat de ſchaer met luyd geſchrey
D' armen wſtrecke allebey:
En begruyft van d' aſch der ſtede
Die berey met loſſen kleede:
Onderknoopt oock u wen ſchoot:
Tlijſſy tot den buyck toe bloot.
Kuyſcheyd, die nu ſijt gevangen,
VVaerom verwt de ſchante u wangē,
Op wat bruyloft hooptgē nu,
Darghe u borſten deekt ſoo ſchuw?

Dat de ſluyer met ſijn vrouwen
Gord' den neergeſlagen bouwen,
Handen, rand het lichaem aen,
En beledight u tot ſlaen.
O dat jammeren dat ſlaeghtme,
O dat weſen dat behaeghtme,
Dat behaeghtme: 't voegt ons lot:
'K ſie nu Troiens overſchot.
Dat ſich wederom verheffe
'T oud getreur, en overtreſſe
De gewoone droef heyd vry,
Hector u beſchreyen wy.
R. T hayr gedunt door al het ſcheurē,
En tweelvuldigh lyck betreuren,
VWy, met rou int hart geroert,
Hebben al te ſaem ontſaert:
Knoop en ſtrickeloos al weder
Hangen nu de vlechten neder:
En ons aentſchyn op dit pas
Is begruyft met ſneulende aſch.
H. Vult met puyn, en ſtof u handen:
VVan de vyand na' et verbranden
Van ons wtgeroyde ſtad
Niet gelaten heeft als dat.
Laet de kleedren van u allen
Van de naecte ſchoudren vallen;
En de neergeſaekte kleen
Stutten van ter ſy de leen.
Nu nu droef heyd, baer u kraghten;
VVan de bloote borſten wachten
Na de rechte, en ſinckehand.
Vult met druck t'Roeteſche ſtrand.
Dat de galm die ſich gaet ſchuylen
Int geberghe, in holle kuylen,
Niet gelyck hy is gewend
Tleſte woord te ruggeſend:
Maer de gansche klaghten ſtroye
VVerderom, vant woefte Troie.
Laet vry hooren zee, en lucht
Ons geſteen, en ons geſucht,

DE AMSTEL DAMSCHE

REY.

Smyt de borst met felle slagen.
Handen woed: 't gewoonlijk klagen
My niet magh vernoegen nu.
Hector wy beschreyen u:

Om u, sonder sich 't erbarmen,
Slaet, en krabt onse hand dees armen:

Om u is sy dus verwoed
Op de schouders vlocht van bloed:
Om u slaetse 't hoofd vol wonden:

Om u hangt de borst geschonden,
Opgekrabt, en aengerand,
Van een wreede moeders hand,

Al de wonden en quetsuren
Die ick eertyds most verdueren,
Die ick aen myn lichaem gaf
Op uwe wtvaert, aen uw graf:

Vloeyen opgekrabt, als beecken:
Van veel bloeds sy stadigh leecken,
Zuyt, die hieltin sijnen stand
'T lang verdedicht vaderland.

O die weerktond so veel dagen
Dese ons toegeschickte plaegen:
Ghy waert ons een muur, en schut,
En der matte Phrygen stut.

Tien jaer hebt ghy met uw schouder
't Rijck gestutet uwer ondren:
Ghy alleen hebt tien jaer lang
Ons bewaert voor ondergang.

Maer so haest ghy sijt gevallen
Vielen oock die haylge wallen:
'T was een selve laetste dagh
Die ons stad en Hector sagh.

HEC.

Keert uw klachten elders heen
En wilt Priaem 't lijk beweenen.
Schreyd op nieuw met luyde keel,
VVant mijn Hector heeft sijn deel.

REY.

Hoor het suchten, en het schreyen
Van ons weeuwelijcke reyen,
Oude vader: die vermant
Tweemaal waert van 's vyands hand.

Troien heeft in uwe dagen
Geene plaegh maer eens gedraegen,
Dardans muuren sijn tweemaal
Omgebeuckt van 't Grieksche stael.

Pergamum most tweemaal swichten
Voor Alcides boogh en schichten
Na dat al gebragt ter aerd
Is dat Hecube heeft gebaert:

Na 'et verbranden sulcker beenen
Die hier halve Goden scheenen,

Draeghtme uw lijk o vader! wt,
Dat de leste stacy sluyt:

En gellaght Jupijn ter eer
Moet uw lichaem 't graf ontbeeren;
En uw romp met sinaed, en schand
Drucken de Sigeeische strand.

H. Elders dochters der Troiaenen
Keert uw biggelenchte traenen:
Jammert niet om Priaems end,
Hy voelt droef heyd, nocht ellend.

Segt dat het een groot geluck is
Dat hy voor ons wt den druck is,
En so vry beneden waert

Na het rijck der schimmen vaert,
Hy en sal niet half besweken
Draegen 't lastigh juck der Gr eecken
Droef op een' gebonden hals:
Schoufspel na veel ongevals.

Hy heeft niet gesien d' Atryden
In sijn ongeluck verblyden:
Nocht aenschout in syne smart
Dien Vlysses valsche van hart.

Nocht op Argos segefeste
Sal hy niet, beangst van geeste,
Draegen met stockoude leen
Hunne hoovaerdige tropheen:

Nocht men sal syne handen beyde
Daer hy scepters mede sweyde,
Tot sijn hartseer, en verdriet,
Op den rugge vleuglen niet:

Nocht de last van gulde boeyen
Sal sijne armen niet vermoeyen;
En na soo veel tegenspoeds
Sal hy Agamemnon's koets

Niet niet yfers aen sijn beenen
Volgen, en 't verheughd Mycenen
Sonder purper, sonder kroon,
Tot een schoufspel staen ten toon.

R. Priaem van de dood verbeten
VVy te samen saligh heeten,
Vaerende op eene andre ste
Droegh hy syne rycken me.

Veyligh gaet hy druck versmaden
Onder d' Elyseische bladen,
By de vroomen schimmen, daer
Hy sijn Hector word gewaer.

VVel hem die in nederlaegen
Alles met sich siet verslagen:
Dit viel Priaem nu te beurt,
Dies niet langer om hem treurt.

H E C U B A.
DE TVVEEDE HANDEL.
TALTHYBIUS. REY.

Hoe lange draelt altyd de Griek in havens schoot,
Tsy hy ten oorloog treckt, of thys keert met de vloot.
Meld d'oorlaeck die so lang de schepen doet verbeyde:
VVat God de wegen sluyt, die ons te rugge leyden.

REY.

TAL.

•T gemoed dat beeftme, en schrick schud trillende al myn leen,
Een onwaerschijnlijk spooch, en meerder als gemeen,
VVord selden vast geloofd: ick met myne eygene oogen,
Ick self heb dit gesien: de son begoft te hoogen,
En streek der bergen kruyn. De duysterheyd die lagh
Alree verwonnen door den opgerefen dagh:
Als 't aerdryck schielick heeft met schudden, en met beven,
VVt 't binnenst sijner schoot een naer geloey gegeven:
De boomen schudden 't hoofd: 't verheven woud gepart,
En self het hayligh bosch dat dondert met een barst:
'T gebergh van Ida smelt in morseling van steenen:
En 't aerdryck niet alleen en ziddert, maer met eenen
VVord Theris selve in zee haer eygen soon gewaer,
En kent haer vlooden glad. Doen opent d'aerde daer
Van een gerete flux haere hollen, en 't wanschapen:
En Erebus verschaft langs 'saerdrycx grousaem gaepen
Een vry en open padt na 't volck om hoogh bedeeft,
En licht den steen van 't graf. Te voorschijn quam den geest
Van Scyros hartogh, so als hy den aentoght mende,
En velde int harnas neer de strenge Thracier bende.
En dede, o Troie, u sien het voorspel aen uleet:
Of doen Neptunus soon hy dood ter aerde smeet:
Die op sijn jeughdigh hoofd met silverhayren pronckte:
Of als hy int gedrang met forssen moede ontvonckte,
En heele stroomen heeft met dooden toegestopt:
Doen Xanthus in syn wad aen lichaemen verkropt,
Ging soecken synen wegh, en na sijn wtgang vraegen:
Of als hy segenryck aendreef den oorlooghs wagen,
En 't lijck van Hector sleepte, en Ilium met hem.
Naer over 't heele strand klonck sijn vergrimde stem:
Onaerdige: gaet heen, ondraeght te deser stonde
Myn geest die eer, waer toe myn denghd u heeft verbonde:
Ontmeert d'ondanckbre vloot om door on's zee te gaen:
Myn gramschap staet u dier, en sal u dierder staen:
Ten sy Polyxena verlooft synde aen onse assche,
Door Pyrrhus hand geslaght, het graf besprenge, en wassche.
Soo spreekende overluyt, brack hy den dagh in twee
Met een heldonckre nacht; en daelende beneen,
Den grouwelijcken kuyl noch naulycx neergedoocken,
Mett saemenlopende aerde hy heelde; en na het spoocken
De zee haer baesen stilt, en langer niet meer woed,
En 't heele meyr bedaert, en mort met sachten vloed.
De Rey van Tritons wt het diep tot vreughd gedrongen,
Het hoofd om hoogh stack, en heeft 't bruyloftslid gesongen.

PYR.

DE AMSTELDAMSCHÉ
PYRRHUS. AGAMEMNON.
CALCHES.

Als ghy met blyden seyl soud keeren zeewaert in,
En quam Achilles u niet eenmael in den sin:
Hy, door wiens eenige hand dat Troiens hooge vesten
Geschuddet, sijn gelloopt, en omgestort ten lesten:
Vvaer mede hy heeft geboet in korten tyd al 't geen
In Scyros is gemart, en Lesbos: 't welck in twee
d' Ægeefche golven klieft. So haest hy was gebleven
Stond Troiens val beducht waer heen hy sich wou geven.
Al waert ghy schoon gereet te schencken in der daed
Het geen hier word geeyfcht, noch komt het al te laet.
'T lot heeft den vorsten ree hunn' pryfen toe gaen leggen.
Vwie kan so kleyn een loon soo groot een deughde ontleghen?
Verdiende hy luttel, dien gelast den krijgh alom
Te vlieden, en gerust met langen ouderdom
Syn tyd te brengen door, om sonder schrick en beven,
Den ouden Nestor, en sijn jaeren t' overleven,
De moederlijke list nochtans, en 't vrouwekleed
Afsleyde, en doort' geweert sich willigh man beleed.
VVanneer dat Telephos oploopende, en vermetel
Door sijn ongaltvry rijck, en Mysiaenschen setel
Den pas geweygert had: sijn koninglijke wond
Verwt d' onervarene hand, die namaels hy bevond
So soet als streng in 't eerst. Self Theben most bewijcken,
De vorst Eëtion verovren sien sijn rijcken:
En kleyn Lynnessos, dat aen 't hoogh geberghte leyde,
Leet diergelijcken val: en 't land wiens naem verbreyde
Door 't vangen van de maeghd Briseis is geworden:
En Chryse d' oorsaek dat de Griexsche vorsten morden,
Enlagen overhoop, en Tenedos besaemt:
En dat het Thracier vee in vruchtbaerheyd vernaeamt,
Met vette weyden voed: en Cilla onder andre
Apollo toegewyd. VVat wil ick na malkandre
Ophaelen alle steen, die rijck van vee, en volck,
Caicus door den vloeck verhoogende sijn kolck,
Met wintervocht bespoelt. Soo groote nederlaegen,
En veeler vorsten schrick, en steden neergeslagen:
Gelijck voor dwarrelwind verstuift het lichte stof,
Sou sijn eens anders roem, en alderhooghte lof:
Achilles de' erter loop. Soo quam myn vader trecken,
Die wtgevoerde krygh, de val so veeler plecken
Toeruiten heet by hem: dat ick hier by niet voeghe
Syne andre feyten, was een Hector niet genoegh?
Myn vader Ilium verwonnen heeft; ten lesten
Komt ghy, en doet niet meer als breecken sijne vesten;
Het lust my op dit paseens door den brand te gaen
Van vaders hoogen lof, en wydderoemde daen:

H E C U B A.

Lagh Hec̃tor niet gevelt voor's eygen teelders oogen,
 En Menmon voor ſijn Ooms, om wien ſich quam vertoogen
 De moeder in een ſchijn heel anders dan ſy plagh,
 En met haer dooſe verwe aenvoerde een droeven dagh.
 Self d'overwinner heeft een aſſchrick van het voorbeeld
 Syn'r eygen daed: waer door Achilles merckt en oordeelt
 Dat Godenkinders oock geraecken aen hun end.
 Pentheſilea doen ten ſadel wtgerent,
 Der Griecken jongſte ſchrick gevallen is ter Aerde.
 Indienghe Achilles deughd wilt ſchatten na heur waerde,
 Al eyſchte hy Argos puyck, of een Myceenſche bruyt,
 Ghy ſijt daer toe verplicht. Hoe twyfeltghe? ſpreek wt:
 En ſtaetghe het noch niet toe? wat ſalmen langer wachten?
 Iſt wreedheyd Priaems ſaed voor Peleus ſoon te ſlaghten?
 Ghy vader hebt wel ſelf uw dochter om Heleen
 Geoffert: 't geen ick eyſch is al gebeurt voor heen.

AGA,

'T is jonger lieden feyl ſijn moed niet in te toomen.
 Dit vier der eerſte jeughd heeft andere ingenomen,
 Door een gemeen gebreck: doch Pyrrhus word vervoert
 Door vaders aerd, die hem ſijn korfle ſinnen roert.
 'K heb dreygen grof en groot, en heete oploopheden
 Uws vaders eertyds wel met koelen moed geleden.
 'T voeght wel die veel vermagh dat hy wat meerder lyd.
 VVat wiltghe d'eedle ſchim eens vorſten, die den nyd
 Doet vlieden voor ſijn ſaem, beſoedlen, en beſpatten
 Met grouwelijcke moord? dat hoortmen eerſt te vatten,
 VVaer d'overwinner toe verplicht is met beſcheyd:
 VVat hem te dulden ſtaet die overwonnen leyd.
 Geweldige heerſchappy hielt niemand lange ſtaende:
 Gematigde duurt langſt; en hoe dat meer 't opgaende,
 En ſteygerende lot der ſterfelycken maght
 Om hoogh verheven heeft, en opgevoert met kraght:
 Te meerder het betaemt, om niet te ſijn bedrogen,
 's Gelux beſitter ſich te houden ingetogen:
 Voor veelerley gevaer te ziddren op ſijn troon,
 Miſtrouwende de gunſt van al te milde Goon.
 Int winnen ick bevond hoe't alderbraefft int brallen
 Lagh in een oogenblick beſtelpt, en neergevallen.
 Maeckt Ilium te trots onſe opgeblafe ſiel?
 De Grieck ſtaet op die plaets daer Troie ſtond eer't viel.
 Ick plagh wel eerick kent eens anders ſtaet te hoonen,
 En maghteloos myns ſelfs op purpre ſluyerkroonen,
 En op mijn maghtigh rijk te ſnorcken ſonder maet:
 Maer lots lief koofery, die andren op hun ſtaet
 Met trotsheyd kroppen ſou, en prickelen de dwaefſen,
 Die kneuſde my den moed. Maeckt Priaem opgeblaefſen,
 Of moedigh onſen geeſt? of ſoude ick waenen dat
 De parrelrycke ſtaf, 't gewaed van purper ſat,
 Meer ſyn als dydle ſchyn, bedeckt met valſch vergulſel,
 En glans van luttel duurs? en hayr verciert met hulſel

DE AMSTELDAMSCH E

Van eenen boofen band? Eene onverhoedsche ramp,
 Doet dese pracht, en prael verdwynen, als een damp:
 Misschien word hier vereyscht nocht bloedig sweet, nocht hygen
 Nocht duysend schepen, nocht tien jaeren bloedig krygen:
 Sootraegh een ongeval hangt elck niet over 't hoofd.
 'K wil hier wel rond in gaen, en datghe dit geloof,
 O waerde vaderland! 't sy met u welbehaegen,
 Het was myn toeleg wel verheert, en neergeslaegen
 Te sien den Phrygiaen, de Goddelycke wal,
 En toorens Hemelhoogh tot hopeloofen val
 Te brengen nimmermeer: maer och wat toom'kan stuuren
 Soldaeten heet op wreack, en d'overhand aen d'uuren
 Der blinde nacht vertrout. Al 't onrecht, al het leer
 Dat yemand s'cheen te sel, of onbehoorlyck wreed
 VVt toorne, en duyster quam, waerin de gram'schap woedigh
 Haere eyge dolheyd tergt, en 't swaerd, twelck eens voorspoedig
 Bescmet in 's vyands bloed, een dole lust bevat.
 'T geen overblyven kan van d'ongekerde stad
 Laet blyven, strafs genoeg genomen van ons euvel,
 En niet dan al te veel. Dat nu doort stael noch sneuvel
 Een koninglycke maeghd, geschoncken aen het graf
 Ten gaeve, en d'asschen sprengt, en dat een moord soo straf
 den naem van bruyloft voere: Ick sweer 'k salt nimmer dulden.
 My druckt de last alleen van de algemeene schulden.
 De geen diet quaed niet keert, wanneer hy 't keeren kan,
 Het sondigen gebied, P Y R. Sal vaders schimme dan
 Niet hebben eenigh loon. A G. Hy sal, maer na betaemen,
 Met lossang sullen se hem verheffen al te saemen:
 VVtheemsche landen sal syn naem, en groote moed
 Doorklincken wyd en sijt. In lien vergoten bloed
 Verstorvene asch verquickt, of stilt der geesten jamren,
 Hack af den verten hals der Phrygiaensche lamren,
 En kudden blanck van wol, laet vloeyen over 't veld
 'T bloed, daer geen moeder om in rou, en traenen smelt.
 VVat vreemde wyle is dit, wanneer is menschen leven
 Ter wtvaert van een mensch ten besten oyt gegeven?
 Verschoon uws vaders naem van haer en nyd, wiens lijck
 Ghy eeren wilt met bloed. P Y R. O blaeskaeck, als het rijk
 Uw hart met voorspoed, hooght. O bloodaert smelint vlughten,
 VVanneer der ritselt slechts een wind van krijgsgeruchten.
 O vorstend wingeland, is dan u wulpsche sin
 Al wederom ontvonckt door brand van nieuwe min,
 En maeghdensnoepery? Staet ons altyd te wycken
 Van ons gerechticheyd, en u den buyt te strycken?
 'K sal met dees rechte hand Achilles tombe voen
 Mer bloedtaen hem verlooft, op dat het streck tot soen:
 'Twelck soo ghy't ons ontfeght, en derft hier tegens blaffen,
 Een grootere offerhand sal ick den held verschaffen,
 En waerdig Pyrrhus hand. Mijn swaerd toeft veel te lang
 Van 's koninghs neerlaeght, die 't den Griecken maeckt so bang.

H E C U B A.

- De schijme van Priaem verwacht vast na een macker,
 A G. Dats Pyrrhus hooghste roem, dat hy syne handen wacker
 Int bloed gerept heeft van dien afgeleefden heer,
 VViens sineecken had versacht sijn vader self wel eer.
 PYR. Ick weet dat die syn knien voor mynen vader buygde
 Hem vyand was mer een : maer Priaem self betuygde
 Syn demoed in persoon : ghy van de vrees vermaet
 Kent uniet stout genoegh te bidden : maer belast
 Uw saeck den Ithakois, en Ajax uw gebeden,
 Noch dorst uw vyand noyt eens onder oogen treden.
 A G. Uw vader ick bekent, doen geene vrees beving
 Als 't heyr die neerlaegh leed, de vloot aen kolen ging:
 Log lagh hy, luy, en leegh, en dacht op krygh nocht wapen,
 Maer bleef aen 't soet geluyt der snaeren sich vergaepen.
 PYR. De dappere Hector doen uw wapens heeft veracht,
 En vreesde Achilles sang meer als uwe oorlooghsmaght:
 En in soo groot eene angst, die yeder een deē beven,
 De vloot der Thessalen is ongetergh gebleven.
 A G. Maer by die selve vloot quam Hectors vader me
 VVt Troien, onbeseert, in vayligheyd, en vre.
 PYR. 'T is koninglyck een vorst syn adem wat te geven.
 A G. Ghy maeckte hem ademloos, en holpt hem om het leven.
 PYR. Vaeck een medoogende hart de dood voor 't leven geeft.
 A G. Die dingt namaeghden bloed wel groot medoogen heeft.
 PYR. Kan maeghden offer u nu als een grouwel quellen?
 A G. Een vorst moet boyen 't bloed sijns vollecx welvaert stellen.
 PYR. Geen wet gevangens spaert, of hindert hunne straf.
 A G. 'Tgeen dat geen wet verbied raed ons de schaemt wel af.
 PYR. VVat den verwinner lust dat staet hem vry te plegen.
 A G. VVien 't meeste vry staet, die sta meest syn lusten tegen.
 PYR. Ga stof soo by die geen, wien ick 't ondraeghlyck juck
 Van uw tienjaerigh rijck nu van de schoudren ruck,
 A G. Geeft Scyros u dien moed? PYR. Dat vry van broedre schand is
 A G. Dat wechduyckt in de zee? P Y. Die onse bloedverwante is.
 Uw vaders adel, en uw ooms is wel bekend.
 A G. Ghy die getelt syt van een maeghd ter sluyck geschend,
 PYR. En van Achilles, die noch voor geen man moght strecken.]
 Van dien Achilles, die des Hemels hooge plecken
 Nu veylighlyck bewoont, en waer hy slaet sijn oogh
 Sijn stamme siet verspreyd, Iupijn die sit om hoogh,
 In d'afgrond Aacus, en Theris in de baeren.
 A G. Van dien Achilles die ter hellen is gevaeren
 Door Parishand gedood, P Y. VVien niemand van de Goon
 In 't stryden hand voor hand oyt heeft het hoofd geboon.
 A G. De maght ontbreektme niet om uwen mond te snoeren,
 En driestigheyd met straf : Doch 'k ben gewent te voeren
 Een swaerd, dat spaeren kan een die het overmagh.
 Dat Calches tolck der Goon koom liever voor den dagh,
 Eyscht 't noodlot dese moord, ick sal het stuck gedoogen

DE AMSTELDAMSCH E

Ghy die de Griexsche vloot wt Aulis hebt getoogen,
 En onsen tocht gespoeyt : Ghy die den Hemel doet
 Ontsluyten door u konst : VVien 't ingewant, en 't bloed
 Der dieren is bekend : Ghy wien 't gekraeck des Hemels,
 En langgesteerte star, met nasleep vol gewemels,
 Des noodlots raed ontdeckt : wiens mond, en woorden my
 Soo dier staen, Thestors soon ! Goods wil ontdeck ons vry,
 En stier ons met uw raed. C A L. Het noodlot bied den Greken
 VVeer aen, om d'oude vracht, de wegen op te breken
 Die nu gesloten sijn. Dat dese maeghd geslaght
 Sy voor Achilles graf, word van de Goon verwacht :
 En Pyrrhus moet de bruyt [in sulleke gewaeden
 Als in Thessalien tot haeren bruygom traden
 De maeghden nieu gehuwt : als een Myceensche vrou,
 Of eene Ioonche bruyt gaet tot haer eerste trou]
 Sijn vader brengen toe. So huwtse na betaemen :
 Maer dit is 't niet alleen dat onse schepen t'saemen
 Doet marren op de ree : het noodlot vordert nu,
 En eyfcht een eedler bloed Polyxena ! dan 't uw.
 Laet Hectors soon geplet ten toorentrans wt vallen,
 Soo magh de vloot op zee met duyfsd seyten brallen.

R E Y-

S Ou't waerheyd sijn, of gaet het kreupel,
 En paeytmen het bedeeft gepeupel
 Met sproockjes, en met ydelheyd :
 Op dat het niet in deughd verslimme:
 Als 't waent dat des verstorvens schimme
 Noch leeft, als 't lyf begraven leyd ?
 VVanneer't gesicht al is gebroken,
 En d'ee gemael 't oogh heeft geloocken,
 En dat de jongste, en laeste dagh
 Der Sonnen glans heeft afgeschoten,
 En in den emmer syn geslooten
 De treurige affchen met beklagh,
 En baet het niet syn siel, en leven
 In', wterste aen het graf te geven :
 Maer moet, vol jammers en verdriet,
 D'ellendige noch langer swerven?
 Of sterven wy geheel door't sterven,
 En gaet de gansche mensch tot niet?

VVanneer de geest, met blyvende aessem
 Gemengt, wyckt in der wolcken waessem :
 En dat de toorts de naeckte leen
 Geblaeckert heeft ? al wat in 't daelen
 Of ryfen, met haere heldre straelen,
 De Son beschynt, en kent met een :
 Al war de zee met wuste baeren

In desen sijn woord
 voorgesteld het schas
 delijk ghebeelen der
 Epicureen/ en Stoi
 cijnen / daer sich geen
 Ghinten aen sal ar
 geren / te min alsoo
 het hier met sommi
 ghe gesjkenissen een
 opscryft/ en ber
 cheit word / als be
 wesen.

In eb of vloed bespoelt, de jaeren
 VVechrucken snellyck, en geswind :
 Gelyck Pegae's, met vlugge pennen,
 Gewoon door 's Hemels blaen te rennen,
 Ontloopt de sweepen van den wind :

Met sulck een dwarling als daer swieren
 De tweemael ses gestarnde dieren :
 Met sulck een loop, als d'opperheer
 Der starren d'eeuwen staegh doet draeyen :
 Als Hecate met slimme swaeyen
 Dwaelt om het aerdttryck op en neer.

Soo sietmen ons na 'et ende draeven,
 Die eens den stroom [waer by dat staeven
 De Goon hunne eeden] heeft genaect,
 Is nergens meer : gelyck het roocken
 Van heeten brand, na dampigh smoocken
 Der korte streecke wt 't oogh geraect,

Gelyckmen door de noordervlaegen
 De wolcken, die wy swanger sagen
 Soo daetelyck, siet dwynen weer :
 Alsoo sal oock dees geest vervloeyen,
 Die 't lyf bestierde, en sal sich spoeyen
 Tot niet te smelten meer en meer.

Hier namaels isser niet te wachten.
 De dood is niet. De dood wilt achten
 De jongste pael van 's levens baen.
 Begeerigh hart, houd op van hopen :
 Bekommert volck, u sorg laet loopen,
 En alles voorts syn gang laet gaen.

Vraeght yemand waer de doode vaeren?

Ter plaets daer d'ongeboore waeren.

De * bayert, en de graege tyd

* CHAOS.

De dood is een, en gants ondeylbaer,

Verlinden ons, het is onseylbaer :

Die siel soo wel als lichaem slyt.

Het ryck van Pluto, d'helsche straffen,

En Cerberus die met syn blaffen

De stramme deuren gade slaet,

Syn niet dan ydele geruchten,

En woorden, diemen niet moet vruchten,

Ja malle droomgelycke praet.

DE DARDE HANDEL.
 ANDROMACHE. RAEDSMAN.
 VLYSSES.

AND.

VV At mooghtghe dus ontfeld uw hayr aen starden rucken,
 O Phrygiaensche schaer ! wat scheurtghe uw' borst aen stucken;

DE AMSTELDAMSCH E

En sprengt uw' wang met vocht dat wt uwe oogen vliet?
 Druckt schreyen 'tlyden wt, so ist so lastigh niet.
 Gh y hebt oud Troien thans, maer ick al lang sien vallen:
 Van zedert so verwoed, rondom de staende wallen,
 Met sijn stryd wagen styf, en wacker aengesweept,
 De wreede Peleus soon myn leden heeft gesleept:
 So dat sijne eygene as van Hectors swaerte steende,
 Met ziddring, en gekraeck, en 't waerde lyck bewende:
 Doen viel de stadt verdelght, en overrompelt neer.
 Ick laes versuft door ramp, en ben myns selfs niet meer,
 Maer word beroyd van hoofd vast heen en weer gedreven.
 'T en waer dat dees my hiel, ick had my lang begeven
 Te volgen mynen man, om my den Grieck t'ontlaen.
 Dees temt myn moed, en let my in myn dood te gaen:
 Dees dwingt my d'harde Goon om troost noch wat te smecken:
 Dees reekt myn lydens tyd: dees heeft my laes verseecken
 Van 's jammers grootste vrucht, dats angsteloos te staen.
 De deur is toe voor heyl, maer op voor gruwelquaen.
 'T is d'alder grootste ellend noch hopeloos te duchten.

RAED. Verslegene wat vrees u dus verbaest doet suchen?

AND. VVt d'eene ramp ontsaet een swaerder ongeval:

Van't stortende Ilium houd 't noodlot noch geen stal.

RAED. En oft den Goon geviel te meerdren onse ellenden,

VVat neerlaegh kosten sy ons swaerder oversenden?

AND. De stadigh duystre kuyl, en 't slot van d'afgrond Styx

Sich opent, en op dat ons [die nu door veel schrick,

En ramp sijn afgemat] geen vreesse soude ontbreecken,

So komen voort den dagh, het hoofd ten grave wt seecken

De vyanden, die lang ter aerde syn gedaen.

Hoe kan de Grieck alleen dien wegh dan aersling gaen?

De dood doet elck gelyck. De Phrygen sich ontsiellen

In die gemeene schrick: maer my is komen quellen

Een sonderling gesicht van een benaude nacht.

RAED. Seg wat gesicht het was dat u dees vreesse bragt?

AND. Die nacht die met haer rust ons voed was half ten ende,

De kleyne beer alree sijn blinkend juck omwende:

Als my bedruckte omhelsde een onbekende rust,

En korte slaep becroop, die myne droef heyd sust:

Soo 's baesenden gemoeds verstocktheyd soude mogen

Gereekent sijn voor slaep: als schielick myne oogen

Stond Hector myn gemael: niet so hy wylens plagh

Het forste Argivische heyr trots leverende slagh,

Met lichten fackelbrand, en swart bepeckte reepen,

Te staen na het bederf van al de Griexsche schepen:

Nocht so hy dol verwoed van moorden, en van slaen,

Een waeren buyt ondroegh den valschen Peleas:

Die vlamumende helderheyd hadde hy niet meer ontloocken

Int voorhoofd, so hy plagh: maer loof versuft, gebroken

Van moed 't gesicht belaeen met traenen so als wy,

Het hayr om 'thoofd beswalckt: nochtans so lustent my

Den held op nieus te sien: doen als geparst van rouwe,

H E C U B A.

En schuddende syn hoofd : ontwaeck, seyde hy, myn trouwe
 En waerde bedgenoot, ontwaeck, en bergh ons kind :
 Dit is ons eenigh heyl, dat niemand diten vind :
 Uw schreyen staect. VVar steentghe om d' omgestorte steenen ?
 Lagh Troie daer mede heel. Flux op, stop yeuwers heenen
 De spruyt van Hectors huys. Tot ziddrens toe my sloegh
 Een eysselycke sehrick, die al myn slaep verjoegh,
 Den vaeck wt d' oogen schopte, wt d' oogen, die ick herwaerts
 Bedeesfelycken sla, nu weer angstvalligh derwaerts,
 Vergetende myn soon, ick tast na Hector, doch
 Tomhelsen heeft geen vat aen't spoockende bedrogh.
 O soone ! waere lote uws lofselycken vaders,
 Der Phrygen eenige hoop, en toeverlaet, mitsgaders
 De troost alleen van't huys, nu laes ! ten val gedoemt :
 O spruyt van't oude bloed ! al t'edel, en beroemt,
 Vvader heel gelijk : myn Hector was voor desen
 Dusdanigh van gelaet, van opficht, en van wesen :
 Dusdanigh oock van tred : syne handen sterek, en fier,
 Syne hooge schouderen, 't hadde alles sulck een swier :
 Ja self dat straf gesicht, als hy 't van gramscap sweyde,
 En om den breeden neck, die lange hayrlocken spreide.
 O die geboren syt laet voor den Phrygiaen,
 Maer voor uw moeder vroegh : sal eens die dagh opgaen,
 Sal die geluckige uur oock komen eens voorseker,
 Dat ghy een schut, en scherm, en der Troiaenen wreecker
 Sult syn, en techten op het Pergamum, of t'schoon
 Voor desen langen tyd te vallen is gewoon;
 En saemelen by een de borgery van Troien,
 Die d' oorloogh, voor de vlugh deë jammerlijck verstroyen :
 En stellen 't vaderland, en 't Phrygiaens gellaght
 In ouden stand, en naem ? maer weder nemende acht
 Op myn rampsaligh lot, so weet ick dat myn wensche
 Myn staet te boven gaet : 'T most my gevange mensche
 Genoegh syn dat ick leve. Ach vaderloose wees !
 VVar schuyt plaets salder nu getrou sijn aen myn vrees ?
 Die ryxste burgh van al het Asiaens geweste,
 Omhcynt met haylgen muur, en Goddelycke veste,
 VVel waerd te syn benyd, beroemt so wyd en veer,
 Nummer een puynhoop is. VVaer ick myne oogen keer
 De vlam heeft alles wech, en van so hoogh verheve,
 En overgroote stad is nergens overbleve
 Een schuyt plaets voor een kind. VVar hoeck, wat plaets, amy !
 Verkies ick best ter nood voor myn bedriegery ?
 Daer is een heerlijck graf, 't welck, overmidts het hayligh
 Myn man is toegewyd, voor 's vyands woen bleef vayligh
 En ongeschent tot noch, een eysselijck groot gevaert :
 Dat Priaem, die in rou noyt kosten heeft gelpaert,
 Tot synes waerde soons gedachtenis deë bouwen :
 VVien kan ick beter als sijn vader hem betrouwen ?
 Ick voeleen killend sweet door al myn leden gaen,
 En sie dees naere plaets met droevigh voorspoock aen,

DE AMSTELDAMSCH E

En vreesfe dat dit graf een ander graf beteekent.

RAED. 'T heeft veelen 'tlyf gebaet voor dood te fijn gereekent,
Alle hoop is wt met ons hem druckt een laftigh juck,
Syn adellyck geflaght hem fmoort int ongeluck.

AND. Dat niemand ons verra. **R A.** Best gaenwe wat ter fyen,
Op dat geen tuyge melde ons vroomie fluyckeryen.

AND. So vyand na hem vraeght. **R.** So seg in Troiens val
Is hy al lang vermist. **A N.** Maer of ick hem nu al
Verschuyl, hy moet doch weer vervallen in hanne handen.

AND. 's Verwinners gramschap plagh int eerst opt heest te branden.

AND. Hy schuylt met waere vrees int wterste gevaer.

RAED. Die in benantheyt steeckt neemt tot beschutting maer
Het reedste dat hy vind: dan die, wien't magh gebeure'
Een veyligh overleg, kan langfaem gaen te keure.

AND. VVaer is soo verre een plaets, so woest een wildernis,
Die voor u, o myn soon! een sekre schuyelhoek is?
VVie salder sorgen doch voor ons bedeefted lieden,
En in de laeste nood ons hulpen byftand bieden?
VVie sal ons schutsheer fijn? Vaert ghy dit Hector aen:
Bescherm ons als ghy staegh uw magen hebt gedaen:
Bewaer getrouwelyck uwe eegaes dieveryen,
En laet uw dood gebeent dir levend lyck bevryen.
Nu soone duyck int graf. 'T schynt of ghy van my vlied,
En in soo vuyl een plaets te schuylen u ontfiet.
Ick merck uw eedlen aerd. Ghy schaemt unoch te vreesen.
Leg af dit hoogh gemoed, dat in u plagh te wesen.
En treck een ander aen, 't welck 't ongeluck u hiet.
Schou wat hier ovrig is van't gants Troiaens gebied,
Een grastede, een flayn, een weeskind sonder vader.
Voor ramp men swichten moet. Koom soone tre wat nader,
En derf het stuck bestaen: Uw treên en gangen streckt
Na d' haylge rustplaet, die uw vaderslyck bedeeft.
VVil 't noodlot helpen ons, die in ellende steecken,
Ghy syt behouden: wil't den draed uws levens breecken,
Op voorraed is u dan alreede een graf bestelt.

RAED. 't Slot heeld 't vertroude pand: het welck om niet gemeld
Te worden van uw vreesfe, eyscht datmen daetlyck spoede,
Naer andre plaets, eer dat de vyand yets vermoede.

AND. Die van naby vreesfe is met forge minst belaeen:
Maer laet ons vind ghyt goetd vry op een ander gaen.

RAED. Bedwing uw wesen wat: wilt uw gebaer betoomen:
De Cepheleensche vorst schynt op ons aen te koomen.
Met ysselycken tred. **A N.** Gaep aerde, en ghy myn hoofd,
Myn troost, myn bedgenoot, 't gereten aerdryck klooft,
Tot 't binnenste van Styx: dat in die diepe kuylen
Myn pand, aen dy vertrou, te veyliger magh schuylen
Daer komt Ulysses self, met een verwarden tred,
Bekommert van gelaet: Hy breyd int hart een net
Van loofschallickheên. **U L.** Ick die, God wouds, verkooren,
Bedien het strenge lot, voor ditmael u beschoren,

H E C U B A.

Verfoeck voor eerst, schoon ick de boodschap dy maeck kond,
 Dat ghyse niet ontfangt, als komende uyt myn mond:
 'Tis aller Grieken stem, en d'wtspreeck aller heeren,
 Door Hectors oir verlet tot noch toe t'huys te keeren:
 Het noodlot eyscht dit kind. De Grieck schoon over zee,
 Nau stellende geloof op een onsekren vre,
 Blyft staegh met sorg belaeen: de vrees voor sijn rycken
 Hem, met bekommring, steeds sal te rug doen kycken,
 Nocht dulden datmen hang de schilden aen den wand,
 So lang de Phrygiaen de wraeck van't vaderland
 VVt uwen soon verwacht, en hoopt op syne sege.

AND.

Spelt Calches dat. UI. En schoon de wichler Calches swege,
 So seyd het Hector self, wiens stam ons houd in vrees.
 Belaerdigh saed wast op na'et geen waer wt het rees:
 Soloopt de jonge stier ter syden van den grooten,
 Al eer syne hoorens 't vel beginnen door te stooten:
 Maer als hy hals en hoofd om hoogh komt rechten me,
 Beheerscht hy self de kudde, en synes vaders vee.
 Eene afgehouwe tel, geplant sal 'thoofd verheffen,
 En selve in groote eer lang haer moeder overtreffen,
 En leveren 't aerdryck schaen, den Hemel bosch en loof.
 So neemt de brand weer toe van't vier, dat niet heel doof,
 Bleef smeulen in syne asch. Ick weet wel dat de droefheyd
 De saeck gelyckt behoort, niet op haer rechte proefleyd:
 Indien ghy't niet te min wel by u selve wickt:
 Ghy sult een oud soldaet vergeven, dat hy schrickt,
 En na tien oegsten vrees, en so veel wintervlaegen,
 Voor krygh, en oorlooghsramp, en nieuwe nederlaegen,
 En Troie nimmer vlack genoegh voor ons gevelt.
 'Tis geen geringe vrees die't Griecxsche leger quelt,
 En dus bekommert houd: 'tis Hector, maer de tweede,
 VVien waekerheyd nu word van ons gevreesd alreede.
 Verlos ons van dien angst. Dese eenige oorsaek let
 De schepen die alree te water sijn geset:
 Hier hapert onse vloot: en achtime niet moordadigh,
 Dat ick, gelast by lot, uw soon eysch ongenadigh:
 Ick eyschte Orestes wel: dus schoume niet voor wreed.
 Lyd'tgeen hier voormaels self uwe overwinner leed.

AND.

Och soone! waertghe slechts in uwer moeder handen,
 Of wist ick wat gevaer u nu in vreemde landen
 Veer van my houd verruckt: ick soude het moedershart
 Niet eenmael trecken wt: al waer't schoon dat met smart
 Myne handen doorgesneen in scharpe stricken lagen:
 Of dat my's vyands stacl sou door den boesem jaegen:
 Of dat een heete vlam van wederlyds gestoockt,
 Myne heupen had verbraen, en lendenen verschroockt,
 Ick storf, of ging u na: nu kan ick laes niet raeden
 VVat ramp u houd beset: of ghy in achterpaden
 Door bosch, en bergen dwaelt: dan of de woeste smoock
 Der stad u heeft verlickt: en of de vyand oock

DE AMSTELDAMSCHÉ

Gespeelt heeft met uw bloed : of dat ghy syt verbeteret
Van 'twild gedierte, of streckt d' Ideelche kraey tot eten,

VLYS. VVech met dien sotten klap, en die geveynsde praet :

Denckt dat Vlysses sich soo licht niet mompen laet.

VVy hebben eer verschalckt de moederlycke trekken,

Ja van Godinnen selfs : wech met dit ydel spreekken :

VVech met dien yden raed. VVaer is uw soontje flux ?

AND. VVaer is al 't Phrygisch volck na soo veel ongelux ?

VVaer Hector ? waer Priam ? ghy foeckter een by naeme,

Helaes ? Andromache bedruckt foecktsfe all' te saeme.

VLYS. 'T geen ghy van selve ontfiet te melden, sal de dwang

VVtparfen met geweld.

AND. 'S is voor geen sterven bang

Die moet, en wil, en kan in 't sterven syn te vreden.

VLYS. Een wie de dood genaect ontvallen d'hooge reden.

AND. Indien ghy dwingen wilt met vrees my droeve mensch,

Met 't leven dreyg onseer : want sterven is myn wensch.

VLYS. De smarte sal eerlang met water, vier en koolen,

En doodelycke pyn, 'tgeen in de duyftre holen

Uws veynsenden gemoeds dus lang verborghen lagh,

VVel tegens uwen danck doen komen voor den dagh.

De nood is starcker als de liefde tot de sijnen.

'Tis sotte trouwigheyd, te willen sich verpynen

Om heelen, 'tgeen men doch eerlange melden moet.

AND. Laet komen voor den dagh al 'tgeen dat dol verwoed

Een grimmigh overheer bedenckt voor beulsche vondet :

Vier, water, honger, dorst, en diep gedreve wonden,

En 'skerckers stanck, en smet wt vuyligheyd gegroeyt,

En yfers heet van gloed in 't ingewand gelchroeyt,

En wat hy meer bedenckt : ick ben 't getroost e draegen.

Een moedigh mothershart en kan geen vrees verstaegen.

VLYS. Maer hoor Andromache, de selve liefd waer door

Ghy dus hardneckigh blyft, en niemand geeft gehoor,

De Grieken noopt, en raed voor hunne onnoosse kinders

Te sorgen. Natiën jaer, na soo veel ramps, en hindere,

En verre wtheemschen krygh, ick min sou sijn bevrees

Voor d' angst, en sorg, waarmede ons Calches maect bedeeft

Vreesde ick voor my alleen. Uw soon ontfeyd ten stryde

Mijn soontie Telemaech.

AND. 'K sal Grieken u verblyde

Maer tegens mynen danck. Hoe kan ick, dr oeve vrou,

Nu sinorren in myn hart mijn' ingekropten rou.

Atryden alle bey, ghy mooght u vry verheugen,

En ghy Vlysses sult met blyde tyding meugen :

Gelijck ghy sijt gewent, weer na de Grieken treen,

En leggen : Hectors soon, en oir is overleên,

VLYS. En dat sulcx waerheyd is, hoe sulx ghy't hun bewysen?
 AND. Alsoo gebeurme't swaerst dat yemands siel doet ysen

Door 's overwinners grim, en vreelelyck dreymement:
 Alsoo jon't noodlot my een ryp en saligh end,
 Begraef my in myn land, en Hector, na syn waerde,
 Sy sachtelyck gedrukt van 's lieven vaders aerde:
 Soo waerlyck als hy lichtontbeerigh leyd versmoort,
 En sielloos wech heeft 'rgeen syne wtvaert toebehoort,
 En onder d'andre doon syn bleecke schim gaet mengen.

VLYS. Ick sal verblyd den Griek de blyde boodschap brengen,
 Dat 't noodlot door de dood van Heftors soon gefust,
 Hy op den vrede steun, en stel syn hart gerust.
 VVat droomt ghe Vlysses, hoe? Sal dy de Griek vertrouwen?
 Ghy, wie? de moeder, hoe? int midden vant benouwen,
 Sou die versieren yet, en bevende in de nood
 Het voorspooch niet ontsien van soo vervloecht een dood?
 Voorspoochfel vreesen die, die swaerder dingen vreesen.
 Met eeden sy haer trou gestaelt heeft, en beweesen:
 Soose eed breekt, kanse wel een swaerdre plaegh ontsien.
 Nu myn gemoed, neem vry te hulp, en dat u dien
 Bedrogh, en list, en een Vlysses die volmaecht is,
 Men deekt de waerheyd, maer sy rust niet voor sy naeckt is,
 Doorsnuffel haere siel. Sy kermt, sy maecht misbaer,
 Sy steent, en trappelt vast angstvalligh hier en daer,
 En vangt de reden, en het geen haer komt te veuren
 Met een bekommert oor. Hier is meer vrees alstreuen:
 Vernuft is hier van doen. Andre ouders in den rou
 Behoeven troost, maer ghy geluckigh syt mevrou,
 Dat ghy u soon nu mist, die anders most besuren
 Een wreede, en bittere dood by d' omgevalle muuren,
 En storten over 't hoofd van 's toorens hooge kruyn,
 Die eenigh ovrigh ryft in Troiens heete puy.

AND. De moed beswycktme helaes! 't lyf trilt, de leden sygen,
 En 't bloed door koude stolckt.

VLYS. Hier hier most ickse krygen,
 Sy helde na dien wech: De vrees heeft haer verraen:
 Ick sal een nieuwen schrick haer weder jaegen aen.
 Dewyle dan het kind, tot soen des muurs verkoren,
 En nu voor wt getreen, een sachte dood deé smooren,
 VVaer door het niet en kan den priester als 't behoort
 Ten offer volgen na, soo seyde ons Calches voort,
 Dat Heftors asche moet tot soen der golven strecken,
 En in syn zee verspreyd, op dat we mogen trecken
 Ontlaegen van dien vloech met onse schepen t'huys,
 En moet syn heerlyck graf gemorselt sijn tot gruys.
 Vermids dan Heftors soon de dood die hy was schuldigh,
 Doort sterven is ontsijt, soo moet ghe sien geduldigh

DE AMSTELDAMSCHÉ

AND. Dat wy onse handen aen dese haylge rustplaets slaen.
 Ramsaligh mensch wat raed? wat sulstghe best bestaen?
 Een dobbel vreesse breeckt myn hart nu in twee stucken:
 Hier komtme 's mans gebeente, en daer myn soontje rucken,
 VVat syde oft' winnen wil? ick sweer, ick sweer by al
 De Goon, by u myn man: VViens siel my altyd sal
 Verstrecken voor een God, dat my niets kan behaegen
 In mynen soon als ghy; dat hy noch reck sijn dagen,
 Op dat ick in hem sie 't affersel van uw beeld.
 Leed ick dan datmen dus met uw gebeente speelt,
 En datme' uwe aschen spreij, en wistorte op de baeren:
 Neen dat dees liever sterve. O moeder vol beswaeren!
 Hoe sulstghe konnen sien dat uw geliefde soon
 Gemartelt worde, en sterf soo veel vervloecte, doon?
 Hoe sulstghe konnen sien, met onbetracnde kaecken,
 Hem koomen rollen neer van d'hooge toorendaecken?
 Och ja, en met geduld, als slechts 's verwinners hand
 Myn Hector na sijn dood niet stroye langs de strand.
 Maer hoe? dees sal sijn straf met smarte en pyne smaecken.
 Den afgestorven kan nocht smert nochs pyne raecken,
 Maer is in vaylge rust. VVat dryftghe tusschen twee,
 En twyffelt wienghe wilt bevryden van dir wee:
 Staet niet uw Hector daer? Neen, neen, ick sie waerachtigh
 Een Hector hier, en daer: maer dees sijn sinnen maghtigh,
 Sal mooghlyck vaders dood noch dienen tot een wraeck.
 VVat doet ghy, droeve vrou! in dees benaude saeck?
 Sy konnen beyde doch niet wel behouden wesen,
 Behoed dan liever dien, die Grieckenland doet vreesen.

VLY. Gaet heen, gaet snellijck voort, en haelt my voor den dagh
 Den vyand onses naems; 't sy waer hy steecken magh,
 Door moeders list verschuyt, de leste schrick der Greecken.
 Daer is hy vast, Vaert voort. VVat magh u doch ontbreecken?
 VVat vreesstghe, en siet noch om? 't is doch met hem gedaen.

AND. Och dat my vreesse kost noch eenighsins bevaen:
 Maer 't is gewoonte nu voor my altyd te schroomen,
 En 't word niet haest verleert dat vast is aengenomen.

VLY. Ick sal der Goden raed wtvoeren na 'et bescheer,
 En sal het hooge graf omrucken gants om veer.

AND. 'Tgeenge eenmael hebt verkocht. **UL.** 'T sal evenwel geschiedē,
 VVaer is Achilles woord, waer sijn nu d'Hemellieden
 Beroepen in den eed? o Pyrrhus! koom beschut
 Uw eygen vaders gift. **VL.** 'T graf sal terstond onnut
 Verspreij syn over 't veld. **AN.** So grouwelycke wercken
 Dorst noyt de Grieck bestaen. Ghy hebt Godhaylge kercken
 Ja selfs van Goden die u gunstigh syn geweest
 Onthayligt, en geschend: maer hebt tot noch gevrees
 De dooden in hun graf wt dolheyd aen te randen.
 Ick sal u regen sijn, en met ontwapende handen
 Vw wapens tegens staen. De gramschap salme maght
 Verleenent tot dit werck: gelyck met dulle kraght

De forſſe Amazon plagh te ſloopen Griecxſche ſchaeren :
Of alſeen Menas, daer de God is ingevaeren,
Gewapent met haer, thyrs, met een beſeten tted
De boomen dreyght, en 't woud, en van verſtand ontſer
Queſt darſe 't niet en voelt : Soo ſal ick my begeben
Int midden van 't gedrang, en als ick heb bedreven
Al tgeen tot voorſtand van dees graſſede helpen kan
Ick vergeſſen ſal myn overleden man.

VLYS. VVat toefſighe, kan een vrouw met kermen, en met raefen,
En ydle delligheyd uwe harten noch verbaſen?
Doet datmen u gebied. A N. Velt my, velt my veel eer,
En met u vinnigh ſtael my liever houwt ter neer :
Scheurt op d' Avernſche poel, en breeckt des noodlots marren,
Myn Hector d'aerde rijt, en doetſe haer keel opſparren :
Om deſen Jthakees den moed te doen vergaen
Is mans genoegh u ſchim. 'K ſie hem gewapent ſtaen :
Hy drit, en ſchiet met vier. Siet ghy hem niet, o Greecken!
Of ſie ick hem alleen? V L. 'K ſal alles af doen breecken.

AND. VVat gaet dy moeder aen. Ghy velt met eenen ſlagh
Uw ſoon, en eegemael : Miſſchien ghy met geklagh,
En met gebeen den haet der Griecken ſult verſetten,
Het ſwaer gewicht van 't graf t verborgen kind ſal pletten:
'T ellendigh wicht verga veel eer, 't ſy aen war oord,
Eer van den vader 't kind gekneuft word, en verſmoort:
Eer 's vaders laſt den ſoon ſou pletten en vernielen,
Vlyſſes ach! ick koom demoedigh voor u knielen,
En de hand die noyt en dede het geen dat ſy nu doet,
Raectt met verſlagenheyd Vlyſſes uwen voer:
Der moeder u erbarm : wilt gunſt aen my beſteden,
En hoor met ſachten ſin mijn ſmeecken en gebeden;
En hoe ghy hooger van de Goden ſyt geſtelt,
Soo veel te ſachter druckt die ſtaen in u geweld.
De weldaer dieghe doet aen hen die moeten ſwichten
Dient om 't geluck aen u noch wyders te verplichten,
Soo moet u kuysche vrou u in haer bedde ontfaen :
Soo moet u vader noch in jaeren groeyen aen,
Tot dat hy ſijnen ſoon met wellekomt magh groeten :
Soo moet u ſoon u na uw wederkomſte ontmoeten :
Soo moet hy meerder heyls als ghy ſelf wenſcht ontfaen:
Laert in jaeren, u in raed te boven gaen.
Erbarm u over dit ellendigh moeders leven,
Die niet als deſen trooſt in 't lyden is gebleven,
VLYS. Breng ons het kind te voorſchyn,
Dan ſalder eerſt gehoor ſyn.

ANDROMACHE.

Koom wther hol daer ick u heb gevlught,
O droefſte vrous beſchreyelycke vrucht!
Dits 't kind dat ghy, Vlyſſes, wenſcht verſickt:

DE AMSTELDAMSCHÉ

VVaer voor een vloot van duysend schepen schrickt,
 Duyck, jongske, duyck: werp u ter aerde neer:
 En 'thandje vley de voeten van uw heer.
 Beeld u niet in dat yetwes quaelyck paf,
 'T geen de Fortyn haer schoovling leyd te last,
 Uw oud geslaght, dien koninglycken glans,
 En het gerecht des grooten oudenmans,
 Al't aerdryck om vermaert, set wt den sin:
 En nimmermeer en val u Hector in,
 Buygh, kleyne knien: uw lyf na't slaeven set,
 So u de kind sche onnooselheyd belet,
 Ter halver dood uwe wtvaert te bevroen,
 Schrey dan, om dat ghy't fiet uw moeder doen.
 Ond Troie sagh sijn koningskindsheyd me
 Van traenen nat. De kleyne Priaem deê
 Den dreygenden Alcides worden weeck:
 Die forslet, die, voor wiens geweld besweeck
 'T woed ongediert, daer oyt af werd gehoort:
 Die na de bres gemaect in Plutoos poort,
 Sich ruggelien te maecten wat ruymbaen:
 Door't duysterheen, verwonnen van een traen,
 VVelck op de wang syns kleynen vyands lagh:
 Ick, seyde hy, gun u 't koninglyck gesagh:
 Sit op den troon uws vaders hooght int goud:
 En sijnen staf, naer bet u woorden houd.
 Dit was, wou hy's gevangens hardste straf.
 Leer Hercules sijn sachte gramschap af.
 Of en vermaect u niet als sijn geweert
 Geen smeecker leyd voor uwe voeten neer
 Van mindren staet, en bid maer lyfs gena.
 Dat het na lust van't luck sijn erfryck ga.

VLYSSES. ANDROMACHE.

ASTYANAX.

VLYS. **V**Erbaefde moeders rou ontroertme wel het harte,
 Nochtans ontroertme meer der Grieksche moedren smarte,
 Tot wier groot hartenleert dit kind opwassen sal.
 AND. Sou dit de man wel sijn, en hand, die Troiens val
 Oprechten sal wt d'afsch? Moet Troie daer op hoopen
 Soo is het hopeloos. 'T is veel te veer verlopen:
 'Ten leyd so niet met ons Troiaensche borgery
 Dat yemand vrees met recht voor onse mytery.
 Offsou sijn vaders moed hem wel den moed verhoogen,
 Te weten, hy wien self rondom den muur getogen
 De moed ontvallen sou, die door veel tegenspoed,
 En ramp gebroken word. Indienge van syn bloed
 Eyscht wel verdiende straf, wat soudghe meer begeere?

H E C U B A.

Veroorlooft hem tot slaef te dienen u ter eere,
 Syn knechtelycken hals ontfange het dienstbre jock :
 VVie weygeret dat een vorst. V L. Ulyffes nochtsyn wrock :
 Maer Calches slaet het af. A N. Oorlaeck van myn lyen !
 Toesteller van bedrogh, en tuck op schelmeryen,
 Die niemand voor de vuyft int stryden hebt vermant :
 Maer door wiens quaeden aerd, en dobbel schalck verstand
 Selfs Grieken syn vermoord, stoffeertghe om 't kind te dooden
 Vw laeck met wichlery, en met onnoole Goden ?
 VVt uwen boesem komt dit schelmsuck nachtsoldaet,
 Een man in kindermoord, nu sytghe een held op straet
 By lichten dage alleen. V L. Myn vroomheyd is den Greecken
 Genoegh, den Phrygiaen niet dan te veel gebleecken,
 De vloot haere anckers licht. 'T is ongelegen tyd
 Dar ick den ganschē dāgh met ydle woorden slyt.

AND.

Verguntme een korte wyl, op dat ick mynen soone
 Voor 't wyterste bediene, en myne gunst betoons,
 En voor het laetste omarm den genen die ick droegh,
 En so myn gierge trou omhelsende vernoegh.

VLYS.

Ochoft geoorloft waer dat ick wt mededoogen
 My uwer deeren moght: Doch tgeenwe alleen vermogen
 Dat word uw beē vergunt, te weten tyd en wyl
 Na uw begeerte, en wensch. Versaet u inder yl.

AND.

Met traenen. Droefheyd word verlicht door bitter schreyen,
 O soet, en waerde pand ! o eere van 'tgescheyen,
 En neergeslagen huys, en Troiens laetste lyck :
 O schrick van Griekenland ! O moeders ydle wyck :
 VVien ick syns vaders lof, en oorloogskunst ervaeren
 Toewenschte, en oock den tyd die in sijn middeljaeren
 Syn bestevader heeft geluckigh doorgebracht :
 Maer d'Hemel heeft myn bede helaes ! niet veel geacht,
 Ghy sult van Ilium den scepter niet eens swieren,
 In koninglycke sael: nocht met geboden stieren,
 De volcken wyd en sijt. Voortāen en sultghe niet
 So menigh land gebragt sien onder sijn gebied :
 Ghy sult niet eenmael laes ! de Griecxſche ruggen wonden,
 Nocht slepen Pyrrhus lyck aen u karos gebonden :
 De kleynē wapens ghy met uwe teedere hand
 Niet handlen sult: noch 't wild, verspreyd door 't woeste land,
 In bergh, in bosch, en dal geswind en stout najaegen,
 En naelck vierde Jaer, op d'ingestelde dagen,
 Den slaep van Troiens spel voortbrengen op de baen,
 En voeren edel kind de wackre benden aen :
 Ghy sult met snellen voet, en met geswinde keeren
 Niet eens om d'outers gaen, en met uw dans vereeren
 Der Phrygen tempelseelt, als 't kromkornets geluyd
 De snelle passen treckt ten wackren voeten wt.
 O slagh van wreede dood ! veel droever als het sterven.
 Sal T roie noch yet sien 'tgeen sal haer hart doorkerven
 Veel meer als Hectors moord. U L. Nu moeder 't weenen liet.

Ben

DE AMSTELDAMSCH E

- A N.** Een groote droef heyd steld sich selve doch geen maet,
 Heel kort Vlysses is het marren van ons weenen,
 Daerick om smeek en bid, Gedoog dat ick den geenen,
 Die noch in't leven is, sijne oogen luycken magh.
 Kleyn sterfighe, doch alree draeght Argos dy ontsagh:
 Uw Troie wacht uw komst: wy smelten in ons traenen.
ASTY. Ga vry en vranck, en vind d'ontlage Phrygiaenen.
O moeder u erbarmt! **A N.** VVat houdghe mynen schoot,
 En 'smoeders hand, die is eene ydele hulp ter nood:
 Als 't teeder kalf sich by de moeder weet te vlyen,
 VVanneer het briefchen hoort de leeuwen van ter syen:
 Maer het verwoede dier de moeder wycken doet,
 En soeck den mindren roof, die 't met sijn tand bebloed
 Verscheurt, verruckt, en sleept: soo sal u wt myne armen
 De vyand rucken oock. Ontfang myn droevig karmen:
 Ontfang myn laetsten kus, en 'twtgetrocken hayr:
 En dus gekropt van my ontmoet uw vader, daer
 Hy dwaelt int saligh veld: doch wilt hem overdraegen
 Heel weynigh woorden van uw moeders bitter klaegen.
 So 's overleders schim sich d'eerste sorge aenneemt,
 Nocht door 't verbranden niet van d'oude liefd vervreemt:
 O wreeden Hector! hoe gedooghtge nu, ghy braeve
 Dat onder 't Griecxsche juck Andtomache dus slaeve.
 VVat leghtge log, en traegh. Achilles quam wel weer,
 Neem van van myn traenen kind, die noch sijt kleyn en teer,
 Neem van myne hayren weer. Al'tgeen is overbleven
 Van d'wtvaert myns gemaels. Neem kuskens dieghe geven
 Mooght aen uw vaders mond. Dit kleed uw moeder lact
 Ten troost; myn graf en geeft aenroerden dit gewaed:
VLYS. Nauick doorinusslen sal wat aschen hier magh schuylen.
 Hier is nocht maet nocht end van sehreyen, en van huylen.
 Flux wech met Hectors soen: ruck wech, en neem hem met,
 Die't leger marren doet, en Argos vloot verlet.

R E Y.

VV At plaets of ons gevangene al
 By sich ter woon ontfangen sal?
 Thessalien vol bergen, of
 Koel Tempe ryck van lauwerlof?
 Of Pthie een veel bequaemer veld
 Om wt te levren menigh held?
 Oft steenigh Trachyn, beter steē
 In vruchtbaerheyd vant stercke vee?
 Of ist Iolcos hoogh van moed,
 Betemster van den souten vloed?
 Oft rayne Creten, by elck een
 Verwondert om sijne hondert steen?
 Of oock Gortijne, kleyn van naem?
 Of Trice, dor en onbequaem?

H E C U B A.

Of ist Methone dicht begroeyt
 Van lichte steeckpalm, dieder bloeyt ?
 Methone dat alsins bekuyt
 Dicht onder 't bosch van Oeta schuyt,
 En meer als eens de pylen straf
 Tot Troiens nederlaegen gaf.
 Of Olenos, wiens hutten licht,
 En wyd sijn van elckaer gesticht ?
 Of Pleuros, dat sich altyd draegt
 Als vyand der Godinnemaeghd ?
 Of Træzen, wiens kromboghte ree
 Bespoeld word van een breede zee ?
 Of Pelion, wel eer vermaerd
 De darde trap ten Hemelwaert,
 En streckte Proteus voor een ryck ?
 Op desen bergh was Chirous wyck :
 Daer lagh in wtgehoorde rots
 De meester van het kind, dat trots
 En moedigh doen alreede was,
 Mits hy hem sulcke lessen las :
 VVaer door de grimmigheyd van 't hert
 Noch meer en meer gellepen werd.
 Als hy syne harrep klincken liet,
 So song hy onder 't snaerspel niet
 Als slechts van houwen kerven slaen,
 En wat daer voorts magh hangen aen,
 Carystos ryck van marmorsteen
 Of Chalcis, daer Euripus heen
 En weer speelt met d'onstuyme zee ?
 Of sijnt d'Echidnen, die hun ree
 Bequaem voor alle winden leyd ?
 Of Gonoës daer 't altyd weyt ?
 d'Enispen, bang voor Boreas ?
 Of Pelareet ter noorder as
 Aen Grieckens alderwterste end ?
 Of ist Eleufis, dat gewent
 Vrou Ceres stadigh t'eeren is
 In stilligheyd en duyfternis ?
 Of roept ons tegens onsen sin
 Des waeren Ajax Salamin ?
 Of Calydon, soud dat wel sijn,
 Alom bekend door 't wilde swijn ?
 Of is het Scarphe, en Bessè ? of 't land
 Dat Titareffos, die na'er strand
 Om onder zee te duycken sluypt,
 Met synen traegen vloed doorkruypt ?
 Of Pylos dat lang leven geeft ?
 Of Pyse dat een tempel heeft
 Iupijn ter eeren opgebout ?
 Of Phaer ? of Elis daermen houd

DE AMSTELDAMSCHHE

En viert de feest die 's winners hoofd
 Den lofkrans van olyf belooft?
 Het raelende onweer hier en gins
 Sende ons slaevinnen allesins,
 En lande en berg waer 't wil ons lyf:
 Behoudens datmen verre blyf
 Van Sparten; 'twelck met recht ghaet
 Den Phrygen, en den Griecten staet
 Op soo veel smarte en ongeryf:
 Behoudens datmen verre blyf
 Van Argos en Mycenen eerst
 Door Pelops tiranny beheerst,
 'T kleyn Neritos min als Zacynth,
 En Ithaca, wiens klippen blind
 Int water duyckend voor en naer
 De kielen dreygen met gevaer,
 VVat lot of u noch wesen sal
 Beschoren, of wat ongeval
 Troiaensche koningin wel eer?
 VVaer heen, en van wat overheer
 Sult ghy noch werden omgeleyd
 VVat land is tot u graf bereyd?

DE VIERDE HANDEL.

HELENE. ANDROMACHE. HECVBA.

VV At bruyloft doods, en droef, met kermen, bloed, en moord
 En klaghten word geviert, daer van na recht behoort
 'T beleyd tot aen Heleen. My derfmen noch beladen
 Om den verdelgden Phrygh int wterst te beschaden:
 Aen my beveeltmen noch te boodschappen 't geveynst,
 En ydel huwelijck van Pyrrhus, en op 't reynst
 De bruyt na Griecxsche wijs te cieren, en te kleeden,
 Prins Paris suster word door myne treecken heden
 Mitleyd en raect om hals door myn versiert bedrogh.
 Verschalcktsfe vry, ick acht sulcx voor haer 't lichtste noch.
 'T is een gewenschte dood te sterven sonder schricken
 Voor 't lyden van de dood. VVat draeltghe te beschicken,
 Het geen u is belast. De stichter draegt de schuld
 Van't opgedrongen quaed. Uw jammer is vervult
 O welgeboorne maeghd! van Dardans bloed gesprooten,
 Een milder Godt heeft u, die deerlyck waert verstootten,
 Goedgunstigh aengesien, en is vast besigh om
 Tefchencken aen u jeughd een saelghen bruydegom:
 Al heerfchte Priam self, schoon Troiens muuren stonden
 Tot sulck een huwelijck sy u niet brengen konden:

VVant

H E C U B A.

VWant d'overkycker self van d'eedle Grieccksche stam
 V tot het heyligh recht van kuyfsche minnevlam,
 En wettigh bed versoeckt: wiens breed gebied gelegen
 Is aen't Thessalisch veld. O welck een groote legen!
 De groote Thetys, en so menige Godes
 Van 't soute pekelschuym, daer toe de zeeprinces
 Vrouw Thetys, de voogdes van d'opgeblacde baeren,
 Uw voor haere aengehuwde, en eygen pand verklaren,
 En Peleus als ghy nu sijt Pyrrhus wederga
 U noemen sal sijn snaer, en Nereuse even na.
 Leg af 't beswalckt gewaeld: treck weder aen een staetigh:
 Verleer slaevin te sijn: weest niet soo ongelatigh:
 Stryck neer 't gerefen hayr: duld dat het word geschickt,
 En met eene aerdige hand getoyt en opgesickt.
 Dit ramp mischien u voert tot hoogren staet en orden.
 'T heeft veelen nut geweest des vyands roof te worden.

AND.

Teschaetren eens van vreughd was 't eenigh onheyl dat
 Den Phrygen noch ontbrack, en d'wigeroyde stad,
 'T geslachte Pergamum vast brand aen allen hoecken;
 O tyd van hylicken! maect yemand sich te soecken,
 Soud yemand weygeren te treen na 't bruyloftsbed
 Daer 't lief juweel toe raed, Heleen, 't bederf, de smet
 Der beyde volleken? Siet eenmael doch met weenen
 Die vorsten grafsteen aen, dese onbegrave Beenen
 Langs 't veld gesaeyd: die heeft uw bruyloftsfeest verspreyt:
 Om u men 't Asiaensche, om u men 't vaeck beschreyd
 Europische heldenbloed al sissende sagh storten;
 Als ghy koelmoedigh saecht de mannen 't samenhorten,
 Onseker wienghe droeght. Vaert voorts, en maect met groen
 De bruyloftskamer toe: V Wat isser toorts van doen,
 Offackel na gewoonte, of vier? Laet Troie wtrichten
 Dien dienst, en met sijn vlam 't nieu bruyloftsbed toelichten,
 Troiaensche borgers viert, viert Pyrrhus huwlijcxfeest,
 Ja viertse na waerd; dat's met een bangen geest
 Maeckt droefheyd en misbaer. HEL. Hoewel de groote smarte
 In geene rede staet, nocht word vermorwt int harte.
 Ja boven dat noch vaeck haer rougenooten haet:
 Soo is het evenwel dat so myn saecke staet,
 Dat ickse nimmermeer te pleyten my sal schroomen,
 Al was de rechter schoon met gramschap ingenomen.
 *Ken lochen niet dat u wel overkomen sy
 Ondraeghelycke smart: Maer 't staet u echter vry
 Dat ghy Priaem, en ghy uw Hector mooght beweenen:
 Maer ick helaes! ick moet int heymelyck beiteenen
 Myn Paris die ick mis. 'T is een ondraeghlyck juck
 In slaeverny te syn: Dat heb ick oock met druck,
 Als een gevange vrou, tien jaeren lang gedraegen.
 Vw Troien leydel ter neer: d'Huyf gods sijn verslaegen:
 'T is wel een swaer verlies het derven syner stad:
 Maer swaerder ick myn vrees dan alle rampen schat,

DE AMSTELDAMSCH E

'T geselschap in uw quaed uw smart wat kan vergoeden :
 Op my verwinner beyde, en overwonne woeden.
 'T heeft in onsekre kans nu langen tyd geslaen,
 VVie dat een yeder sou voor syn slaev in ontsaen:
 My kreegh terstond myn heer, en sonder eenigh loten.
 De krygh verwyte ghy my is eerst wt my gesproeten:
 Eene oorfaeck van 't verdriet dat Troien overviel:
 Dit sou soo wesen, waer 't dat ons Spartaensche kiel
 Uw zeen eerst kloofde: Maer soo de Troiaensche vechter
 My roofde, als Venus my geschoncken had den rechter
 Soo weet het Paris danck. Myn faeck sal vinden wel
 Een scheidsman, maer helaes! voor my niet dan te sel.
 'T is Menelaus, die hier over recht sal spreeken
 VVilt nu Andromache uw treuren doch wat breeken,
 En murwen het gemoed van dees bedruckte vrou.
 De traenen dringen my ten oogen wt van rou.

AND.

'T moet sijn een groot verdriet dat onse Heleen doet schreyē.
 VVat doet haer doch aldus de vichte traenen spreken?
 Seg op, seg op, waer is Ulysses nu op wt?
 VVat schelmstuuck, of wat list is endlyck syn besluyt?
 Seg op hoe datmen sal met d'arme dochter leven.
 Salsy met volle kragt heronder syn gedreven
 Van Idaes toppen, daer hy ryst met heuvelkruyn?
 Of sal een vreed soldaet haer schieten steylen schuyn
 Van 's onlangs hoogen burghs verre wtgesteekte klippen,
 Of salse in 't woeste mayr afwentlen van de tippen,
 Die Troiens voorgebergh, met syn gesponwe sy,
 En lenden steeckt om hoogh, soo dick en vaeck als hy
 Siet alsins overheer d'inhammen licht omgronden?
 Seg op wat uw gelaet bedeckt voor loofse vonden.
 Dat Pyrrhus swager word van Hecube en Priam,
 Gaet boven alle ramp. Nu geef de straffe een naem.
 Seg op wat jammer ghy ons wyders toe wilt senden.
 Beneem dit eenigh leet alle overige ellenden,
 Dats d'ydle, en valsche waen vol twyffelmoedighyde,
 En dese onsekre hoop. Ghy siet wy syn bereyd
 Den jongsten slagh des doods geduldelyck te lyen.

HEL.

Och of der Goden toelck my toeliet af te nyen
 'T verlet van 't haetigh licht, of voor Achilles graf,
 Door Pyrrhus woedende hand, als speelnood van uw straf,
 En droevigh ongeluck, te sneuveln met den swaerde,
 Helaes Polyxena! wiens schoonheyde vermaerde
 Achilles voor syne asch ter slachting daeght doort stael,
 Om in 't Elyfisch veld te strecken uw gemael.

AND.

Siet hoe dat moedich dier, gelyck den dagh van eeren,
 Haer sterfdagh noemen hoort. S'eycht koningelycke kleeren
 Tot voegelyck cieraet. Darne haere vlechten streelt.
 En d'handen slaet aen 'thayr haer leet doet, nocht verveelt:
 Het ander hieltse een dood, dit rekentse bruyts stacy:
 Maer 't moederlyck gemoed beklaghelyck, eylacy!

Verstockt door dese maer, beswyckt door groote smart:
 'T verstand ontfoncken is, Schep moed rampsaligh hart,
 Hef uwe geesten op. Hoe hangt de siel des menschen
 Aen sulck een dunnen draed? Hier waer niet veel te wenschen:
 Een lutske en Hecuba gesalight ons begeeft.
 Sy haelt den aeffem weer, verkomt allenex, sy leeft.
 De dood vlied aldermeest voor die sich baet in traenen.

H E C.

VVel leeft Achilles noch tot straf der Phrygiaenen:
 Steeckt hy noch d'ooren op ruygh, woest, en ongetemt.
 Hoe weynigh heeft myn soons vorst Paris hand geklemt,
 Syn tombe, en d'afsche selve ons 't leven noch benyden,
 En snacken naer ons bloed. Thans waren bey myn syden
 Becingelt van een schaer, en saelghe sielenrey,
 Ick werd van 't kussen moede, en 't liefelyck gevley,
 Van moederlycke jonst den kindren wt te deelen.
 Dese isser nu alleen slechts over van soo velen,
 Myn wensch, myn gesellin, verlichting en genught,
 En 's aengevochten rust. Dits Hecuba al u vrucht:
 De naem van moeder vloeytme alleen wt dese lippen.
 Rampsaelghe en taege siel, voorts voorts, gaet eenmael slippen,
 En scheltme eens endlyck quyt dese eenige wtvaert ach,
 De kaecken syn bevocht van schreyen dagh aen dagh:
 Van 't druckigh aenschijn stort een onverliensche regen
 Mijn dochter weelt verheughd. Hoe sou om sulck een segen,
 Om dit u huwelyck Cassandra sijn bejaen:
 Hoe sou Andromache naer uwe bruyloft staen.

A N D.

VVy Hecuba sijn eer, wy wy sijn te betreuren:
 VVie flux de seylbre vloot sal van malkandre scheuren,
 En spreyen hier en gins: Sy lieflyck wtgestreckt,
 VVord van geboortige aerde int vaderland bedeckt.

H E L.

Indienghe u lot veritond ghy soud haer meer misgunnen,

A N D.

VWat straffe dreyght ons dan die wy niet weten kunnen?

H E L.

De bus die is gelichud elck heeft sijne heeren al.

A N D.

VWat heer is my bescheert? Segh wien ick dienen sal.

H E L.

Maer Scyros jongelingh dy trock ten eersten lote.

A N D.

Hoe saligh is de maeghd Cassandra, die de vloote

Der Griecken niet en vrees, en door haer rasery,

En Phœbus veyligh is, en blyft van loting vry.

H E L.

Hethoofd der koningen hond dees voor syn gevange.

H E C.

VWil yemand Hecuba oock voor de syne ontfange?

H E L.

D'onwilgen Ithakois ghy vielt tot roof te beurt.

H E C.

VWat loter wreed van aerd, ondinghbaer, en versteurt,

Der ongerechte busse, heeft, sonder staetverschooning,

Den eenen vorst geset tot 's anders vorst en koning,

VWat euyler God verdeelt de slaven hier en daer.

VWat den bedruckten streng, en ontsacht middelaer

Soo luttel kennis draecht in heeren wt te keuren,

En leyd d'ellendighe noch heylloos ramp te veuren.

Int wreecken al te wreed van hand en van gemoed.

VWie voeght de moeder doch van Hector by het bloed

DE AMSTELDAMSCH E

Van Æacus, en by syn wapenen en troepen?
 Of word ick weder naer den Ithakois geroepen?
 Nu duncktme ick ben flavin, nu wind de Griecck den kamp:
 Nu duncktme ick ben beset van allerhande ramp.
 Ick schaem my sulcken heer: maer niet dat ick moet slaeven,
 Sal die met Hectors buyt soo trots gaen henen draeven,
 Die Ajax eer te spyt Achilles roof ontdroegh?
 Daer oyt de zee rondom 't onvruchtbaer eyland sloegh,
 Sal hier myn grafste sijn? koom hier koom hier verbolgen
 Vlyfles, leydme wech: ick sal myn meester volgen:
 Ick kreunsmeniet: myn lot myn navolgh na myn lust,
 Geen stilte sy op zee, nocht aengenaeme rust,
 Van winden woede 't meyr: dat Priacms ongelucken,
 En myne, en krijgh, en vier der grieccken legers drucken:
 En ondertusschen dat dese onderwege syn
 Soo woed dees straf alree. Ick vol verdriet en pyn,
 Heb u een lot verstreckt, dijs is u't loon onttoegen.
 Maer Pyrrhus komt daer aen met wrevelmoedige oogen,
 En spoed met snelle treen. VVat wachtghe Pyrrhus, hoe!
 Koom opent myne borst met yser: tre vry toe,
 En help den schoonvaer doch, en schoonmoer van u vader,
 Eens by malkanderen. Ghy slachter, ghy verraeder
 Van gryse en oude lien, dit bloed dy me betacmt:
 Koom sleptme ontruckte me: met meer slaghe onbeschaemt
 Oock d'oppergoon beveleckt, en schimmen dieder waeren,
 VVat zee wensch ick u vloot? ick wensch haer sulcke baeren
 Gelyck uwe offerhande en gruwel wel vereyscht,
 De gansche Griecxsche vloote, als ghy nu henen reyft,
 Uw duyfend schepen flux [als myn bedroefde siele
 Gevoert word] overkoomt het geen ick wensch mijn' kiele.

R E Y.

Die treurt en sit verslagen
 Is't soet dat veele klaegen,
 Is't soet dat heele volcken
 Bang stenen na de wolcken.
 De traenen en misbaeren
 Min nypen, alsser schaeren
 Bedrukt te gader weenen,
 En om haer rampspoed stenen.
 Die groote droefheyd smaecten,
 Sich altyd noch vermaecken
 Dat hunn quaede avontuuren
 Veele andere oock besuuren,
 En datse niet alleene
 Sijn weerloos voor die peene.
 Geen mensch ontfeyd te draegen
 's Volcx algemeene plaegen,
 Geen acht sich dan ellendig

Al is hy't schoon inwendigh.
 Neemt wech die salighlijcken
 Bedyen: Set de rijcken
 Ter syden, die beklyven
 Met goude en silvre schyven:
 Neemt wech, die steeds met swoegen
 De rijke landen ploegen,
 Methondert offentevens:
 Soo sal volmoeds en levens
 Sich's armen moed verheffen,
 Siende alle staeten effen:
 VVant niemand hoe besweken
 Is arm, als vergeleken,
 Soet valt boven allen
 VViensaecken syn vervallen
 Dat niemand onder 't maenlicht
 Lacht met een vrolyck aensicht.

Die met een schip wt liefde
Van winst de baeren kliefde,
VVanneer hy naeck ontswommen
De zeeftand heeft beklommen,
Hy fal bedroeft, och armen,
Om sulck een rampspoed karmen.
Hier tegens wy bevinden,
Dat dien de stormwinden,
Ja schade minder wonden,
Die in de woeste gronden
Sagh t'effens duyflend schepen
Van't onweer onderfleepen,
En't heele vlack fagh dryven
Vol hout en doode lyven.
Als Corus ftrenge onweeren
De zee belet te keeren,
Met d'aengeparfte golven.
Eer Phryxus fchier bedolven
Van't fchuym vol fchrick en beven,
En eenigh overbleven,
Heeft Helles lijck bekreeten,
Helaes! doense afgesmeeren
Viel midden in de vloeden,
Die tuymelen en woeden:
Doen haer de ram af fchudde,
De leydsman van de kudde:
VViens lijf was overtrocken
Met glinfferende vloeken:
VWiens gouden rug de broeder,
En fuster hun ftiefmoeder
Ontvluchtende, befchreden.
Self Pyrrhe hiel fich te vreden,
Als haer gemaelf behouden,

En fy de zee aenschouden,
En niet als zee vernamen,
Doen fy't alleene ontquamen.
De vloot nu fchielyck herwaerts
Gedreven, nu weer derwaerts,
Sal dit gefelfchap fcheyen,
En onfe traenen fpreyen:
Als fchippers en ftierlieden,
Op fcheeptrompets gebieden,
Tleyl gaen, en hunne roeyers,
Als kloecke waterspoeyers,
De diepte eens vatten vlugge,
Als't ftrand fal vlien te rugge:
Hoe fullen dan uw finnen
Te moe fijn, o flavinnen?
Als ghy de groote plassen
Siet groeyen, t land ontwassen:
Als ide allenx fal blauewen
Neerduycken, en verflauewen?
De moeder fal haer foonen,
De foon de moeder toonen
In welcken oord en wegen
Dat Troien is gelegen:
En met den vinger wyfen,
En seggen daer ghy ryfen
Siet hemelhoogh dat fmoocken,
Die damp, en't leelyck roocken,
Daer fijn Neptunus vellen
Verwoeft vernielt ten leften
Van dees vervloecte Greecken.
De Phrygh fal by dat teecken
Van verre fich gewinnen
Syn vaderland te kennen.

DE VYFDE HANDEL.

BODE. ANDROMACHE. HECUBA.

O Noodlot vol van vloeck, van wreedheyd, deernis fchrick!
Heeft Mars in tien jaer krygs met fo verwoed een ftick,
Syne oogen oyt vermaeckt? wat fal ick eerst verklaeren?
VWat heft myn klaght eerst op: uw yffelijck befwaeren,
O wtgeleefde vrou? Of fal't uw rouwe fijn?
VWat leet dat ghy befchreyt, ghy fult befchreyen't myn.
Elck heeft fijn eyge ramp, my fy te gaer aentafte!
En wie ellendigh is die is te mynen latte.
Ick heb de maeghd fien slaen, t kind worpen van de tin,
Maer met een moedigh hart haer fterven, hem niet min.
Verhael de dobbel moord, en reecx van fchelmeryen.
Het wroeten in myn wonde is myn gemoeds verblyen.

HEC.

AND.

HEC.

DE AMSTELDAMSCH E

Leg al de toekomst wt. B O. Een tooren heeft de brand
 Van 't groote Troien slechts gelaeten in sijn stand :
 Van wiens verheven top, en gekanteelde boorden
 Plagh Priaem sittende te slieren de slaghoorden,
 En d'oorlooghsmact te slaen : Hy grootvaer hier sijn neef
 In sachten schoor gestoof, weesaen, hoe Hector dreef
 Den Griek, en de te rug gemeenen man, en heeren,
 Als hy met vier en swaerd daer achter her was, keeren,
 Door last van grooten angst: en liet den jongen held
 Aenschouwen welck een man sijn vader was int veld.
 Dees tooren eerst bekend voor een cieraet der vesten,
 Maer nu een moordklip, wort doort gracien door de besten
 Van yeder oord omringt. Al't volck mer eener veegh
 Komt derwaerts aengeruckt. De schepen loopen leegh.
 Een menichte hier van lien sich op een heuvel sette,
 In vrye lucht, daer niets het wig sich belette :
 Daer op eene hooge rots sijn kruyn: alwaer sy gaen
 Sich plantende int gewicht op hinnen teenen staen :
 Andre op een pynboom beuck of lanwer sich begeven :
 En't opgehangen volck het gansche woud doet beven.
 Sulck voor de keur den kant van steylen berge nam :
 Een ander een stuck dactx vergeten van de vlam.
 Sulck een beklint een muur, die reed slaet om te breecken.
 En 't lys waeght op een steen onvast doort oversteecken,
 Ja k heb gesien de tomb van Hector diepen meê,
 Sy onbarmhartigheyd den kycker tot een steê.
 Doen quam met sieren moede, en hoghgeheveschreden,
 Scheyl maeckende inden drang, Ulysses aengetreden:
 By sijn rechterhand by Priaems neefken had,
 En trock hem voorts. Het kind met wackren gange tral
 Na d'hooge vest: het sloegh niet eens verslaeght nu herwaert
 Staende op den toorenkant sijn streng gesicht, nu derwaert:
 Gelyck een teeder jong van een geweldigh wild,
 Al ist noch swack van tand, sijne ydle beten spilt
 Int toonen van den aerd, diert doet tot forscheyd neygen,
 En van verbolgenheyd geswollen woed met dreygen,
 Alsoo dat braeve kind van vyands hand beknecht
 Had volck en vorsten, ja Ulysses self ontstelt :
 En syn gehartheyd de den mannen 't hart ontvallen
 Alleen en schreyd hy niet, die word beschreyd van allen.
 En middlerwyle dat Laertesoon bestond
 Den paep te bidden na, en aenhittst tyf van mond
 Ten offer wreede Goon, is d'onversaeghde jongen
 Van selven midden in sijn grootvaers ryck gesprongen.
 'T geslaght van Colchos sel en bitter in den aerd,
 D'onburgerlycke Scyth met wien sijn huys vervaert,
 Of't wetloos volck, het welck bewoont d'Hyrcaensche stranden,
 VVaer heeft het oyt geschend aen sulck een stuck sijne handen?
 VVie hoorde van Bulyr dien wreedaerd sulck een maer,
 En dat oyt kinderbloed besprenckelde het aktaer :

AND.

H E C U B A.

Sijn paerden menschen vleesch gewent voor voeder t'eten,
En heeft het Diomed soe jong noyt voorgesmeeten.
Maer wie bestelpt uw leen, en levertse aen het graf?

B O D.

VWat leden spaerde doch de steyle plaets daer af?
De swaerte die recht toe recht aen, en sonder horten
Met soe geswind een slaghe quam tegens d' aerde storten,
Heeft al de leen geknisp, en vliegen doen om veer.
'T wtmuntend lyf, die mond gelyckt sich self niet meer.
Sijns vaders eedele krooft, in hooghsels, diepsels, bolt
Sich openbaerende, leyd t' eenemael gesmolten.
De neck is wt het lit: en wt het harsen vat,
Door eenen keyf selteen gekraecht, is't breyn gespat.
Het lyf leyd maecxelloos. A N. Het sweemt syn vader weder,

B O D.

Na dat geworpen was het kind van boven neder,
En'theyr den grouwel, dien't gewrocht had, heeft beweent,
Valt aen een ander stuck de selleve gemeent:
En aen Achilles tomb. De golven slaen van buyten
Hier tegens sachtlyck aen. Van d' andre sijde stuyten
De vlacke velden op een heuvel, die al heel
Het middelst sluyt, en ryft als sitteen van tooneel.
De groote toeloop vult terstond den ganschen oever.
Een deel is van geloof, dat dese dood de schroever
Der schepen wesen sal, en brengense in gebruyck:
Een ander siet met lust wtdroogen's vyands struyck:
Een groot deel graeus [waer by sijn lichtigheden blycken]
Verfoeyt het schellemstuck, en loopt het lijckwel kycken.
Niet min en spoeyt sich na sijne wtvaert de Troiaen,
Die met sich selven komt te lyck en graefnis gaen.
Onmaghtigh door den angst van ziddren sich t'onthouwen,
Soeckt hy den laetsten val van Troiens vest t'aenschouwen.
Met komen huwlycx wys de sackelen voor wt.
Heleen, met buckend hoofd, gaet treurigh voor de bruyt.
Den Troischen dunckt die toorts gehael wt Plutoos hoecken,
En sulck een stacy sy Hermione toevloecken:
De vuyle Heleen alsoo haer man sy t'huys gevoert.
Eenschrick ter weder syds't verbaelde volck ontroert.
De maeghd haer aenschyn laet van schaemt voor over hangen,
Een glans die speelt haer op de jughelycke wangen:
Des nietemin, en't fraey nu loopende op een end
Ruym soe bevallyck blyckt als het oyt was gewent:
Gelyck als op sijn schoonst Apol is, wen syn rossen
Te wet gaen, en hem t'licht der starren komt verlossen,
En dat de twyfeldagh den nacht kryght op den hals.
De menight staet versuft. Men pryft doch nau van all's,
Een ding soe seer als tgeen dat ons nu word ontrogen.
Die door haer schoonheyd, dees is door haer jughd bewogen:
Dees door het dwaelsieck luck, dat heyning kent, nocht loot:
Altsaemen door dien moed wtdaeger van de dood.
S'heeft Pyrrhus achter haer: ja de harten selfs der riddren
Soo wel als van het schuym des legers, staen en siddren,

H E C U B A.

Vol van medoogentheyd, en van verwondering,
 Na dat den iteylen berg ten top de jongeling
 Beklommen, en dat hy nu op de kruyn verheven
 Van vaders hooge tomb sich had in stand begeven,
 De dappere mannin int minste niet en swicht:
 Sy staet hem fors, den slag biende een fel aengesicht.
 So kloeck een moed doorsnyd het hart van stoute en bloed:
 En een nieu wonder is hier Pyrrhus suf op doode.
 Met dat van syner hand de styfgejaeghde klag
 In deoverschoone borst tot aen 't geveest toe ging,
 En maeckt een wyde wond: So dat de ribben knarsten,
 De dood daer in, het bloed daer schielyck wt quam barst en:
 In't sterven self nochtans sy van den moed niet seheyd:
 Voor over storte sy met gramme kragtigheyd,
 Als offe Achilles had met d'aerde willen pletten.
 De schaeren schreyende sich allebeyde ontferten.
 De Phrygiaen bedeeft geluyt van steenen slaet.
 De triomfeerder klaer syn steenen hooren laet.
 Dus ging het offer toe. Al't bloed werd van't verbolgen
 En wreede graf, eer't staen of vloeyen kon, verswolgen.
 Gaet Griecken gaet, u roept een veylge wegh te rug:
 Ontvout het laecken, maeckt uwe hooge stevens vlog,
 En spout de zee: ghy hebthaer weygren niet te schroomen,
 De maeghd en 't kind syn om, de krygh ten end gekoomen.
 VVaer met myn traenen heen? waer leyder spuw ick wt
 D' onwysselycke siel van desen taeyen huyt?
 Salick myn dochter, of neef, myn man, of land betreuren?
 Oft al of my, o dood moght ghy my slechts gebeuren!
 De jonge kinderen, de maeghden ghy verdoet
 Met kragt, en overal met haestigheden woed:
 Alleene schreumt ghe my, en weetme tusschen 't stuw
 Der pylen, onder 't swaerd, en in den brand te schuw.
 Ghy hebt my die u socht den heelen nacht geweert,
 En vyand val nocht vier myn leden heeft gedeert.
 Stond ick u niet so reed als Priaem? B O. Slaeffsche hoopen,
 Rast'scheep. De vloot wil r'seyl, en is al afgeloopen.

HEC.

F I N I S.